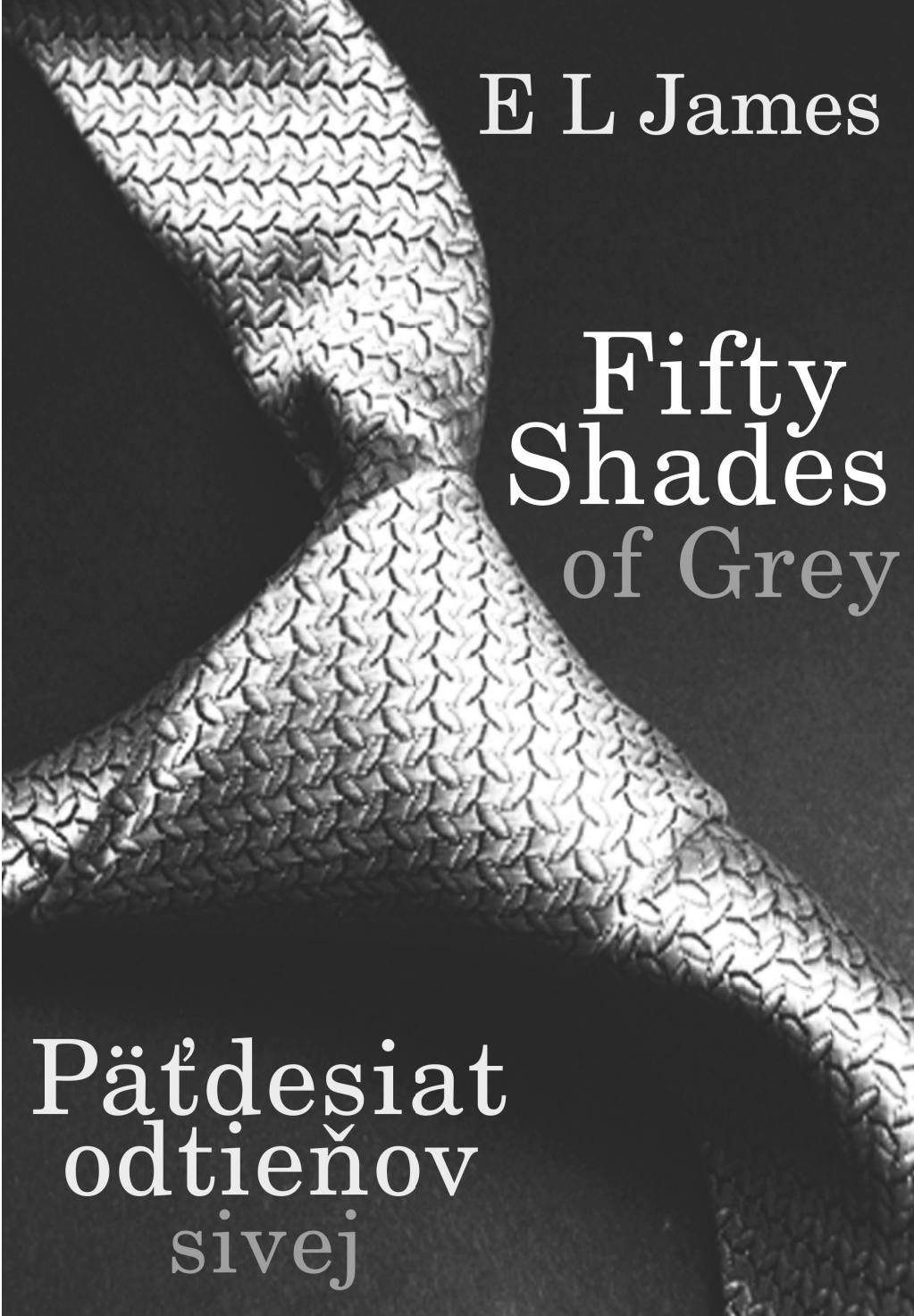

E L James

Fifty Shades of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

E L James

Fifty Shades of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

Venované Niallovi,
vládcovi môjho vesmíru

Podakovanie

Za pomoc a podporu som zaviazaná týmto ľuďom:

Manželovi Niallovi. Ďakujem, že si toleroval moju posadnutosť, že si si vzal na starosť našu domácnosť a že si bol mojím prvým korektorm.

Šéfke Lise. Ďakujem, že si to so mnou vydržala ten posledný rok, alebo na ako dlho som vlastne prepadla tomuto šialenstvu.

CCL. Nikdy neprezradím za čo, ale ďakujem.

Všetkým pôvodným fanúšikom. Ďakujem za vašu neutíchajúcu podporu a priateľstvo.

SR. Ďakujem za pomoc od samého začiatku, a že si prvý.

Sue Maloneovej. Za to, že si ma dala do poriadku.

Amande a všetkým z TWCS. Za to, že ste to riskli.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“ pod
pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012
Translation © Miroslava Sedláčková, 2012

ISBN 978-80-7388-706-3

Kapitola 1

Frustrovane sa na seba mračím do zrkadla. Do čerta aj s mojimi vlasmi, ktoré sa jednoducho nevedia správať, a do čerta s Katherinou Kavanaghovou, ktorá je chorá a vystavuje ma tomuto utrpeniu. Práve teraz by som sa mala pripravovať na štátnice, ktoré sa začínajú na budúci týždeň, a namiesto toho sa tu pokúšam prinútiť svoje vlasy k poslušnosti. *Musím sa odnaučiť chodiť spať s mokrou hlavou.* Párkrát si tú mantru opakujem, zatiaľ čo sa znova pokúšam dostať vlasy pod kontrolu. Podráždene prevrátim oči a zahľadím sa na to bledé hnedovlasé dievča s modrými, príliš veľkými očami. Vzdávam to. Jediná vec, ktorá mi zostáva, je uviazať tie neposedné pramene do chvosta a dúfať, že vyzerám aspoň trochu reprezentatívne.

Kate je moja spolubývajúca, a na to, aby zaľahla s chrípkou, si zo všetkých možných dní vybrala práve tento. Z toho dôvodu nemôže urobiť interview do študentských novín, čo si dohodla s nejakým priemyselným magnátom, o ktorom som nikdy v živote nepočula. Takže som bola vybratá ako náhradník. Musím sa驱iť na skúšky, musím dokončiť jednu esej a tiež by som mala

isť dnes popoludní do práce. Ale nie – namiesto toho sa budem trepať dvestošesťdesiatpäť kilometrov až do Seattlu, kde sa mám stretnúť s tajomným výkonným riaditeľom Grey Enterprises Holdings, s. r. o. Pre takého výnimočného podnikateľa a hlavného sponzora našej univerzity je čas mimoriadne vzácný – oveľa viac ako ten môj – a predsa je taký láskavý a poskytne Kate interview. Prevratná udalosť, ako mi dotyčná bez prestania zdôrazňuje. Do čerta s jej mimoškolskými aktivitami.

Kate leží schúlená v obývačke na gauči.

„Mrzí ma to, Ana. Trvalo mi deväť mesiacov, kým som to interview získala. A trvalo by ďalších šesť ho preplánovať – a to už budeme mať obidve promóciu za sebou. Ako šéfredaktorka to jednoducho nemôžem presvihnúť. Prosím...“ kňučí tým svojím chrapľavým uboleným hlasom. Ako to len robí? Dokonca aj chorá pôsobí rozkošne a úchvatne. Od prírody má bledučkoryšavé vlasy a žiarivo zelené oči, aj keď sú teraz červené a uslzené. Rýchlo potláčam nečakanú vlnu súcitu.

„Samozrejme, že tam pôjdem, Kate. Mala by si sa teraz vrátiť do posteľe. Nechceš NyQuil alebo Tylenol?“

„Poprosím ťa NyQuil. Tu máš otázky a môj diktafón. Jednoducho stlačíš nahrávanie, vidíš? Rob si poznámky, ja to potom všetko prepíšem.“

„Nič o ňom neviem,“ zamrmlem a neúspešne sa pokúšam krotiť narastajúcu paniku.

„Otázky ťa budú viesť. A bež už. Je to ďaleko a ja nechcem, aby si prišla neskoro.“

„Dobre, veď už idem. A ty sa vráť do posteľe. Uvarila som ti polievku, tak si ju potom zohrej.“ Venujem jej láskavý pohľad. *Ty si jediná, pre koho niečo také urobím, Kate...*

„Zohrejem. Veľa šťastia. A ďakujem, Ana – ako vždy, zachránila si mi život.“

Vezmem svoj školský batoh, neisto sa na ňu usmejem a už vyrážam z dverí smerom k autu. Nemôžem uveriť, že som jej dovolila, aby ma na to nahovorila. Ale fakt je, že Kate prehovorí kohokoľvek na čokoľvek. Bude z nej skvelá novinárka. Je výrečná, silná, presvedčivá, schopná argumentovať, prekrásna – a je mojou najmilšou a najlepšou kamarátkou.

Ked' vychádzam z washingtonského Vancouveru v ústrety Portlandu a medzinárodnej diaľnici I-5, cesty sú poloprázdne. Ešte je skoro a ja nemusím byť v Seattli skôr ako o druhej popoludní. Našťastie mi Kate požičala svoj športiak Mercedes CLK. Nie som si totiž istá, či by Wanda, môj staručký Volkswagen Chrobák, dokázal doraziť načas. Musím však priznať, že šoférovať tento Mercedes je radosť, a keď pridám plyn až na podlahu, kilometre doslova utekajú. Mojou cielovou stanicou je sídlo medzinárodnej spoločnosti pána Greya. Je to obrovská dvadsaťposchodová kancelárska budova, samé oblé sklo a oceľ – architektova predstava o účelnosti – s nápisom GREY HOUSE, diskrétny vytvoreným opäť z ocele nad vstupnými zasklenými dverami. Je štvrt na dve, ked' s pocitom ohromnej úlavky, že nejdem neskoro, vchádzam do priestrannej, a úprimne, aj dosť odstrašujúcej vstupnej haly z ocele, pieskovca a zo skla.

Za masívnym kamenným recepčným pultom sa na mňa usmieva veľmi atraktívna, starostlivo upravená mladá blondína. Má na sebe to najlepšie čierne sako s bielou blúzkou, aké som kedy videla. Pôsobí absolútne bezchybným dojmom.

„Idem za pánom Greyom. Anastasia Steelová, namiesto Katherine Kavanaghovej.“

„Ospravedlňte ma na chvíľu, slečna Steelová,“ trochu zodvihne obočie, keď sa pred ňu sebavedome postavím. Začínam ľutovať, že som si nepožičala jeden z Katiných blejzrov namiesto svojho tmavomodrého saka. Vynaložila som nadľudské úsilie a zobraľa

som si svoju jedinú sukňu, k nej celkom vhodné hnedé vysoké topánky a modrý sveter. Podľa mňa je to elegantné. Predstieram, že mi tá blondína nenaháňa strach, a strkám si uvoľnený prameň vlasov za ucho.

„Slečna Kavanaghová je ohlásená. Podpíšte sa, prosím, sem, slečna Steelová. Použite posledný výťah vpravo a zvoľte dvanásť poschodie,“ usmieva sa na mňa vľúdne, keď sa zapisujem, ale niet pochýb o tom, že sa dobre baví.

Podáva mi kartičku s veľmi solídnym nápisom „NÁVŠTEVA“. Neubránim sa úškrnu. Osobne si myslím, že je jasné, že som tu na návšteve. Vôbec sa sem totiž nehodím. *Také veci sa nemenia*, povzdychnem si. S podčakaním sa odoberiem k výťahom a prejdem okolo dvoch mužov z ochranky, ktorí sú vo svojich dokonalo padnúcich čiernych oblekoch oveľa lepšie oblečení ako ja.

Výťah vyletí so mnou na dvanásť poschodie nadzvukovou rýchlosťou. Dvere sa ticho otvárajú, a ja sa ocitnem v ďalšom rozľahlom foyer – znova oceľ, sklo a biely pieskovec. Predo mnou sa týci ďalší kamenný pult a ďalšia dokonalo čierno-bielo oblečená mladá blondína, ktorá vstáva, aby ma pozdravila.

„Slečna Steelová, počkali by ste tu, prosím?“ pokynie mi k sedačke, tvorenej kreslami, potiahnutými bielou kožou.

Za nimi sa nachádza priestranná zasklená zasadacia miestnosť s masívnym stolom z tmavého dreva a najmenej dvadsiatimi farebne zladenými stoličkami okolo. A za tým všetkým je celosklenená vonkajšia stena, ponúkajúca výhľad na panorámu Seattlu až k zálivu Sound. Je to nádherná scenéria, ktorá ma na chvíľu doslova paralyzuje. *Úžasné!*

Sadám si, z batoha vyberám otázky, zbežne ich prejdem a medzitým v duchu hromžím na Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O mužovi, ktorý mi teraz poskytne interview, totiž neviem vôbec nič. Môže mať deväťdesať, ale tiež tridsať. Tá

neistota je skľučujúca, začínam byť trochu nervózna a nepokojne posedávam. Tieto reči z očí do očí mi nikdy veľmi nešli, skôr dávam prednosť anonymite skupinovej diskusie, kde sa môžem nenápadne skrývať v zadnej časti miestnosti. Aby som pravdu povedala, zo všetkého najviac preferujem svoju vlastnú spoločnosť, najlepšie usadená na pohovke v univerzitnej knižnici s nejakou britskou klasikou v ruke. A nie sedieť a trpieť v nejakej kolosálnej budove z kameňa a zo skla.

Prevracam nad sebou očami. *Okamžite sa pozbieraj, Steelová.* Súdiac podľa budovy, ktorá je až príliš moderná a sterilná, tipujem Greya na štyridsiatnika: najskôr bude v dobrej kondícii, opálený a blond, aby ladil s personálom.

Ďalšia elegantná a bezchybne oblečená blondína vchádza veľkými dverami vpravo. Čo to tu s tými dokonalými blondínami majú? To je ako v Stepforde. S hlbokým nádychom vstávam.

„Slečna Steelová?“ pýta sa posledná blondína.

„Áno,“ zachraptí a odkašlem si. „Áno.“ No prosím, teraz už to znelo oveľa presvedčivejšie.

„Pán Grey vás o chvíľu prijme. Môžem vám vziať sako?“

„Ach, áno, prosím.“ Snažím sa z neho vyzliecť.

„Ponúkli vám nejaké občerstvenie?“

„Ehm – nie.“ No teda, nedostanem blondínu číslo dva do ťažkostí?

Tretia blondína zabodne do mladej ženy za pultom pohľad a zamračí sa na ňu.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ pýta sa, keď otočí svoju pozornosť späť na mňa.

„Pohár vody bude stačiť, ďakujem,“ zamrmlem.

„Olívia, dones, prosím, slečne Steelovej pohár vody,“ vyzve Olíviu príkro. Tá okamžite vyskakuje a odchádza ku dverám na druhej strane haly.

„Ospravedlňujem sa, slečna Steelová, Olívia je naša nová stážistka. Posaďte sa, prosím. Pán Grey bude zaneprázdený ešte päť minút.“

Olívia sa vracia s veľkým pohárom ľadovo vychladenej vody.

„Prosím, slečna Steelová.“

„Ďakujem.“

Blondína číslo dva mašíruje späť za pult, jej podpätky na kamenné podlahe pravidelne klopkajú a rezonujú. Sadá si a spoločne s blondínou číslo tri sa vracia ku svojej práci.

Možno pán Grey trvá na tom, aby všetky jeho zamestnankyne boli blondíny. Mimovoľne sa zamýšľam nad tým, či je to vôbec legálne, keď sa náhle otvoria dvere kancelárie a z nich vyjde vysoký, vkusne oblečený muž tmavej pleti s krátkymi dredmi. Teraz už je isté, že som sa obliekla nevhodne.

Otáča sa a do dverí hovorí: „Nezahráme si tento týždeň golf, Grey?“

Odpoveď nepočujem. Keď ma uvidí, usmeje sa tak, až sa mu okolo očí vytvoria vejáriky z vrások.

Olívia sa medzitým vymrštila a privolala výťah. Zdá sa, že je to šampiónka vo vyskakovanií zo stoličky. Ona je nervóznejšia ako ja!

„Dovedenia, dámy,“ lúči sa ten muž a nastupuje do výťahu.

„Pán Grey vás teraz prijme, slečna Steelová. Prosím, vstúpte,“ vyzýva ma blondína číslo dva.

Tak trochu neisto vstávam, snažím sa upokojiť svoje vybičované nervy. Beriem svoj batoh, odkladám pohár s vodou a kráčam smerom k pootvoreným dverám.

„Nemusíte klopať – len vstúpte,“ usmeje sa na mňa.

Potlačím dvere, a keď do nich vchádzam, potknem sa. Zapáľam o svoju vlastnú nohu a rútim sa do kancelárie hlavou dopredu.

Dokelu, dokelu – ja a moje obidve ľavé nohy! Kľačím na všetkých štyroch vo dverách kancelárie pána Greya a kohosi ruky ma jemne zovierajú, aby mi pomohli vstať. To hádam nie – je taký mladý!

„Slečna Kavanaghová,“ podáva mi ruku s nezvyčajne dlhými prstami, keď konečne stojím. „Christian Grey. Ste v poriadku? Nechcete si sadnúť?“

Je taký mladý – a príťažlivý, veľmi príťažlivý. Vysoký, v luxusnom sivom obleku, bielej košeli a čiernej kravate s rozstrapatenými vlasmi s medeným nádychom a uhrančivým, prenikavo sivým pohľadom, ktorým si ma pozorne premeriava.

Chvílu mi trvá, kým sa zmôžem na slovo.

„Ehm... vlastne –“ vykoktám. Pokiaľ má tento chlapík viac ako tridsať, tak ja zjem svoj klobúk. Omámene vkladám ruku do jeho dlane a vzájomne si nimi potrasieme. Súčasne s dotykom našich prstov ucítim zvláštny, vzrušujúci záchvev. Celá v rozpakoch sa rýchlo vymaním. To musela byť statická elektrina. Uvedomujem si, že moje viečka zrýchlene žmurkajú a kopírujú búšenie môjho srdca.

„Slečna Kavanaghová je indisponovaná, takže posiela mňa miesto seba. Dúfam, že vám to neprekáža, pán Grey.“

„A vy ste?“ Jeho hlas je hrejivý, možno znie trošku pobavene, ale to sa dá z jeho neosobného výrazu ľahko vyčítať. Prejavuje sice mierny záujem, ale predovšetkým z neho srší – zdvorilosť.

„Anastasia Steelová. Spoločne s Kate, totiž... Katherine... totiž... so slečnou Kavanaghovou študujem angličtinu na Washingtonskej štátnej.“

„Aha,“ poznamenaná jednoducho. Mám pocit, že som v jeho výraze zahliadla náznak úsmevu, ale nie som si istá. „Posadíme sa?“ Pokynie rukou smerom k bielej koženej sedačke v tvare písma „L“.

Pre jedného človeka je to až príliš veľká miestnosť. Pred zasklenou vonkajšou stenou stojí moderný stôl z tmavého dreva, pri ktorom by sa pohodlne najedlo šesť ľudí. K nemu ladí konferenčný stolík vedľa sedačky. Všetko ostatné je biele – plafón, podlaha aj steny. Až na stenu pri dverách, kde visí zoskupenie tridsiatich šiestich malých obrázkov, usporiadaných do štvorca. Sú nádherné – séria obyčajných zabudnutých predmetov, namaľovaných tak detailne, že vyzerajú ako fotografie. Takto pohromade vyrážajú dych.

„Miestny maliar. Trouton,“ objasňuje mi, keď si všimne, kam smeruje môj pohľad.

„Sú prekrásne. Povznášajú obyčajné nad neobyčajné,“ zasním sa nadšením z neho, aj z tých obrázkov. S hlavou nachýlenou na bok sa na mňa uprene zahľadí.

„Lepšie by som tom nevystihol, slečna Steelová,“ dodá mäkkou a ja sa z nejakého nevysvetliteľného dôvodu červenám.

Okrem tých malieb je zvyšok kancelárie chladný, čistý a sterilný. Zaujímalo by ma, či to naozaj odráža osobnosť tohto gréckeho boha, čo sa elegantne zaboril do jedného z bielych kožených kresiel oproti mne.

Zatrasiem hlavou, znepokojená prúdom svojich vlastných myšlienok, a lovím z batohu Katine otázky. Ďalej pokračujem s prípravou diktafónu, lenže mám také roztrasené ruky, že mi na ten tmavý konferenčný stolík dvakrát padne. Pán Grey nepohnie brvou a trpezivo čaká – aspoň dúfam – zatiaľ čo ja postupne podlieham extrémnym rozpakom a nervozite. Keď konečne pozbieoram odvahu, aby som sa naňho pozrela, zisťujem, že ma skúmavo pozoruje. Jednu ruku má uvoľnené položenú v lone, druhou si podopiera bradu a dlhým ukazováčikom si prechádza po perách. Myslím, že sa snaží skryť úsmev.

„Prepáčte,“ zadrhnem sa. „Na toto nie som zvyknutá.“

„Máte dosť času, slečna Steelová,“ povie.

„Nebude vám prekázať, keď si nahrám vaše odpovede?“

„To sa ma pytate teraz? Potom, čo ste prekonali také ťažkosti s prípravou diktafónu?“

Zalieva ma rumenec. On si zo mňa uťahuje? Aspoň dúfam. Prekvapene zažmurmákam, nie som si istá, ako na to reagovať, ale zdá sa, že je mu to ľúto, pretože sa nado mnou nakoniec zľutuje: „Nie, nebude mi to prekázať.“

„Vysvetlila vám Kate, vlastne slečna Kavanaghová, na aký účel je interview určené?“

„Iste. Objaví sa v promočnom vydaní študentských novín, pretože budem na tohtoročnom promočnom ceremoniáli odovzdávať diplomy.“

Fíha! Toto je pre mňa novinka. A ja som dočasne zaujatá myšlienkom, že niekto, nie príliš starší odo mňa... dobre, tak asi o šesť rokov a... dobre, je megaúspešný... ale aj tak – on mi bude odovzdávať diplom?! So zvrašteným čelom sa nútím vrátiť svoju rozptýlenú pozornosť späť k otázkam, ktoré zvieram v ruke.

„Dobre.“ Nervózne prehltnem. „Mám pre vás zopár otázok, pán Grey.“ Uhladím si zablúdený prameň vlasov za ucho.

„To som si myslel...“ prehodí s kamennou tvárou. Je to jasné – robí si zo mňa žarty. Sotva si to uvedomím, pocítim horúčavu na lícach. Vystriem sa a narovnám plecia s úmyslom vyzerat vyššia a hrozivejšia. Zapínam prehrávač a pokúšam sa pôsobiť profesionálne.

„Na to, že ste vybudovali také impérium, ste veľmi mladý. Čomu vďačíte za tento úspech?“ Pozriem sa na neho. Ponúkne mi chabý úsmev, ale celkovo vyzerá skôr ľahko sklamaný.

„Obchod je iba o ľudoch, slečna Steelová, a ja som v hodnotení ľudí veľmi dobrý. Viem, čo ich poháňa, čo ich povznáša, čo ich oslabuje, čo ich inšpiruje a tiež, čo ich povzbudzuje. Zamest-

návam veľmi veľa dobrých ľudí a štedro ich odmeňujem.“ Urobí krátku prestávku a zapichne do mňa svoj sivý pohľad. „Verím, že cesta k úspechu v akomkoľvek projekte si žiada, aby sa človek stal jeho vládcom; aby to, čomu sa venuje, poznal skrz-naskrz, každý detail. A ja naozaj ťažko, veľmi ťažko pracujem na tom, aby som takým bol. Všetky rozhodnutia robím na základne logických úvah a faktov. Mám prirodzený talent pre vytypovanie a rozvíjanie solídnych nápadov a tiež mám nadaných ľudí. A to je podstatné. Všetko nakoniec závisí od schopných ľudí.“

„Možno máte iba šťastie.“ Toto nie je na Katinom zozname, lenže on je taký arogantný. Prekvapene zamrká očami.

„Ja nestaviam na šťastí, ani na náhodách, slečna Steelová. Vyzerá to, že čím usilovnejšie pracujem, tým mám viac šťastia. Je naozaj dôležité vybrať si do tímu tých správnych ľudí a súčasne dokázať bezo zvyšku využiť ich energiu. Myslím si, že to bol Harvey Firestone, ktorý povedal: „*Najväčšou výzvou vodcovstva je rast a zdokonalenie podriadených.*“

„Teraz pôsobíte ako niekto, kto je posadnutý kontrolou.“ Tieto slová zo mňa vypadnú skôr, ako ich stihнем zaraziť.

„Prirodzene, kontrolu praktizujem v každej situácii, slečna Steelová,“ konštatuje, bez toho aby jeho úsmev niesol akékoľvek stopy humoru. Zahľadím sa mu do očí a on mi ten pohľad ne-nútene a pevne opätuje. Zrýchluje sa mi tep a líca sa mi už zase zohrievajú.

Prečo ma tak znervózňuje? Je to azda tou jeho ohromujúcou vizážou? Alebo to robí ten spaľujúci pohľad? Spôsob, akým si ukazovákom prechádza po spodnej pere? Nech s tým radšej prestane.

„Okrem toho, obrovská moc spočíva v tom, keď sa vo svojich tajných snoch dokážete presvedčiť o tom, že ste sa narodili na to, aby ste ovládali,“ pokračuje mäkkou.

„Vy si myslíte, že máte obrovskú moc?“ *Maniak!*

„Zamestnávam viac ako štyridsaťtisíc ľudí, slečna Steelová. To mi dáva určitý pocit zodpovednosti – moci, pokiaľ chcete. Ak sa rozhodnem, že už ma nezaujíma telekomunikačný biznis a rozpredám ho, dvadsaťtisíc ľudí bude riešiť, ako budúci mesiac zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá sánka. Som omráčená absolútou absenciou jeho skromnosti.

„Nemáte azda dozornú radu, ktorej by ste sa zodpovedali?“ precedím znechutene.

„Ja svoju spoločnosť vlastním. Žiadnej rade sa zodpovedať nemusím.“ Skúmavo zdvihne obočie a ja sa okamžite červenám. To by som, samozrejme, vedela, keby som sa aspoň trochu pripravila. Doparoma, keď on je taký arogantný. Radšej mením tému.

„Máte nejaké záujmy? Teda, okrem svojej práce?“

„Moje záujmy sú pestré, slečna Steelová.“ Na perách sa mu objavuje náznak úsmevu. „Veľmi pestré.“ Z jeho upreného pohľadu som z nejakej príčiny v rozpakoch a zároveň sa mi tlačí krv do hlavy. Akoby sa v jeho očiach rozhorela nejaká hriešna myšlienka.

„Keď tak tvrdo pracujete, čo robíte pre to, aby ste sa po práci uvoľnili?“

„Uvoľnil?“ Venuje mi žiarivo biely úsmev. A ja prestávam dýchať. *On je naozaj krásny.* Nikto by nemal vyzeráť tak dobre.

„Na to, aby som sa uvoľnil, ako hovoríte – plavím sa, lietam a... vykonávam rôzne kondičné cvičenia.“ Posúva sa v kresle. „Som veľmi bohatý muž, slečna Steelová, a preto mám aj drahé a mimoriadne záľuby.“

V snahe ukončiť túto debatu vrhám letmo pohľad na Katine otázky.

„Investujete do výroby. Prečo konkrétnie tam?“ kladiem ďalšiu otázku. Prečo sa len v jeho prítomnosti necítim vo svojej koži?

„Rád tvorím. Páči sa mi, keď viem, ako veci fungujú: čo ich privádza do chodu, ako sa skladajú a zase rozoberajú. A mojou väšňou sú lode. Čo k tomu dodať?“

„Teraz to skoro znelo, akoby hovorilo vaše srdce namiesto logiky a faktov.“

Šklbne mu kútikmi, skúmavo sa na mňa zahľadí.

„Je to možné. Napriek tomu existujú ľudia, ktorí by povedali, že žiadne srdce nemám.“

„Prečo by to hovorili?“

„Pretože ma dobre poznajú,“ skriví pery v kyslom úsmeve.

„Povedali by vaši priatelia, že je ľahké vás dobre poznať?“ Tú otázku ľutujem ihneď, ako ju vyslovím. Tiež nie je na Katinom zozname.

„Som veľmi uzavretý človek, slečna Steelová, a robím všetko pre to, aby som si ochránil súkromie. Rozhovory neposkytujem často...“

„Tak prečo ste súhlasili s týmto?“

„Pretože som sponzorom univerzity. A preto, že sa mi napriek všetkej snahe nepodarilo slečny Kavanaghovej zbaviť. Veľmi dlho a veľmi neobľomne naliehala na mojich ľudí z propagáčného oddelenia a ja takúto húževnatosť dokážem oceniť.“

Áno, viem presne, aká húževnatá dokáže Kate byť. To je ten dôvod, prečo tu sedím a zvijam sa pod jeho prenikavým pohľadom ako červík na háčiku, zatiaľ čo by som sa mala učiť.

„Investujete aj do polnohospodárskych technológií. Prečo sa zaoberáte práve touto oblastou?“

„Peniaze sa nedajú jesť, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa ľudí, ktorí nemajú čo dať do úst.“

„To znie veľmi filantropicky. Je to niečo, čo vás napĺňa? Kŕmiť hladujúcich?“

Vyhýbavo pokrčí plecami.

„Je to skrátka dobrý biznis,“ precedí a ja si pomyslím, že nie je úprimný. Nedáva to zmysel – kŕmiť hladujúcich? Nevidím v tom žiadny finančný prínos, iba duševné uspokojenie. Zmätená jeho postojom sklápam oči, aby som prečítala ďalšiu otázku.

„Vyznávate nejakú životnú filozofiu? Pokiaľ áno, aká to je?“

„Nemám žiadnu. Možno vodcovský princíp – Carnegiho: *Človek, ktorý dokáže naplno vlastniť svoju mysel', dokáže si privlastniť čokoľvek, na čo má oprávnený nárok.* A ja som veľmi disciplinovaný, idem si za svojím. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svojím okolím.“

„Takže vy chcete veci vlastniť?“ Ty si posadnutý kontrolou.

„Chcem si zaslúžiť svoje právo ich vlastniť... ale áno... v konečnom dôsledku, chcem.“

„Teraz ste vyzneli ako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To aj som.“ Síce sa usmieva, ale v jeho očiach sa úsmev nezrkadlí. Toto mi už zase nepasuje na niekoho, kto chce nakŕmiť svet, takže sa nemôžem zbaviť pocitu, že hovoríme o niečom inom, ale absolútne netuším o čom. Stažka prehľtnem. Teplota v miestnosti akoby stúpala. Alebo možno stúpa iba tá moja. Mojím jediným želaním teraz je, aby sa tento rozhovor už skončil. Kate bude mať určite dostatok materiálu. Čítam ďalšiu otázku.

„Ste adoptovaný. Myslite si, že vás táto skutočnosť do určitej miery formovala?“ Došlaka, to je dosť osobné. Skúmam Greya pohľadom, a dúfam, že som ho neurazila. Trochu sa zachmúri.

„To sám nedokážem posúdiť.“

Tým prebúdza môj záujem.

„Koľko ste mali rokov, keď vás adoptovali?“

„To sú všetko verejne dostupné informácie, slečna Steelová,“ namietne stručne. *Doparoma.* No jasné – keby som vedela, že budem robiť tento rozhovor, pripravila by som sa naň. Nervózne sa vrhám ďalej.

„Kvôli práci ste obetovali rodinný život.“

„To nie je otázka,“ poznamená lakonicky.

„Prepáčte,“ zahniezdim sa. Teraz sa kvôli nemu cítim ako nevychované decko. Vyskúšam to ešte raz: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

„Ale ja mám rodinu. Mám brata, sestru a dvoch milujúcich rodičov. A nemám záujem ju ďalej rozširovať.“

„Ste gay, pán Grey?“

On sa zostra nadychuje a ja sa prepadám od hanby pod zem. *Taká sprostosť!* Prečo len tie otázky pred prečítaním aspoň trochu nefiltrujem? Predsa mu nemôžem povedať, že to iba čítam. Prekliata Kate a tá jej zvedavosť!

„Nie, Anastasia, nie som.“ Dvíha obočie, v očiach má chladný záblesk. Nevyzerá to, že by som ho potešila.

„Ospravedlňujem sa. Je to, totiž.... je to tu napísané.“ To je po prvýkrát, čo vyslovil moje celé meno. Srdce mi bije ako zvon a ja cítim, ako sa zase červenám. Nervózne si upravujem neposlusné vlasy.

Grey nakláňa hlavu nabok.

„To nie sú vaše vlastné otázky?“

Krv sa mi vytráca z tváre.

„Ehm... nie. Kate – teda, slečna Kavanaghová – to ona ich zo-stavovala.“

„Vy vari nie ste kolegyne zo študentských novín?“ *Ach, nie.* So študentskými novinami ja nemám nič spoločné. Je to iba jej mimoškolská aktivita, moja nie. Teraz som pre zmenu červená až za ušami.

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

V tichej úvahе si premasíruje bradu a jeho sivé oči ma skúmano pozorujú.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne?“ pýta sa až hrozivo potichu.

Tak počkať! Kto tu koho spovedá? Jeho pohľad ma tak spaľuje, že jednoducho musím odpovedať úprimne.

„Vybrala si ma. Necíti sa dobre,“ odpovedám chabo, so snahou sa aspoň trochu ospravedlniť.

„Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Počut' zaklopanie na dvere a v nich sa objavuje blondína číslo tri.

„Prepáčte, že vás vyrušujem, pán Grey, ale o dve minúty máte ďalšiu schôdzku.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Zrušte to, prosím.“

Andrea na okamih zaváha, neveriacky naňho zíza. Vyzerá to, že je poriadne zaskočená. Grey k nej pozvoľna otáča hlavu a dvíha oboče. Ona sa začervená. *Výborne. Aspoň v tom nie som sama.*

„Samozrejme, pán Grey,“ zaštobotá a odchádza. On sa zamračí a potom zase venuje pozornosť len mne.

„Kde sme to skončili, slečna Steelová?“

Ach, takže sme sa vrátili k slečne Steelovej.

„So mnou sa, prosím, zbytočne nezdržujte.“

„Teraz sa chcem pre zmenu dozvedieť niečo ja o vás. Myslím, že iba tak to bude spravodlivé.“ Jeho sivé oči ožívajú zvedavosťou. *No to ma podrž. Kam týmto mieri?* Opiera si lakte o operadlo kresla a z prstov rúk vytvára na úrovni svojich úst striešku. Jeho pery sú veľmi... znepokojujúce. Nasilu prehltnem.

„O mne sa toho veľa povedať nedá.“

„Aké máte plány, keď dokončíte školu?“

Pokrčím plecia, vyvedená z miery jeho záujmom. *Prestaňovať sa s Kate do Seattlu, nájst' si prácu.* Ešte som nad tým nepremýšľala.

„Nemám žiadne plány, pán Grey. Teraz predovšetkým potrebujem urobiť štátnice.“ Na ktoré by som sa mala práve teraz učiť, a nie sedieť vo vašej výstavnej nóbl kancelárii a cítiť sa nepríjemne pod vaším prenikavým pohľadom.

„Máme tu výborný program pre absolventov,“ prehodí potichu. Dvíham oboče – on mi ponúka prácu?

„Aha. Budem na to myslieť,“ vysúkam zo seba úplne rozhodená. „Aj keď si nemyslím, že by som sa sem hodila.“ To nie, už zase rozmyšľam nahlas.

„Prečo hovoríte niečo také?“ So záujmom nakláňa hlavu smerom ku mne a na perách mu hrá ľahký náznak úsmevu.

„To je predsa jasné, nie?“ *Mám nekoordinované pohyby, som nedbalo oblečená a nie som blondína.*

„Mne nie,“ vyhlási. Upiera na mňa intenzívny pohľad, všetok jeho humor upadol do zabudnutia a ja niekde hlboko vnútri, v podbrušku zacítim neznáme chvenie. Uhýbam sa jeho skúmavým očiam a zahľadím sa na svoje vzájomne prepletené prsty. Čo sa to tu deje? Musím odtiaľto preč – a to hned! Nakláňam sa, aby som uložila diktafón.

„Chceli by ste si to tu prehliadnuť?“ ponúka mi.

„Som si istá, že máte veľa práce, pán Grey, a ja mám pred sebou ešte dlhú cestu.“

„Vraciate sa späť do Vancouveru?“ zaznie prekvapene a azda dokonca úzkostlivо. Pozrie sa von z okna – rozpršalo sa tam. „Tak to by ste mali ísť opatrne.“ Jeho tón je prísný až autoritatívny. Čo sa stará? „Máte všetko, čo ste potrebovali?“ dodáva.

„Áno, pán Grey,“ potvrdzujem a ukladám prehrávač do batocha. On pri tom zamyslene prižmúri oči.

„Ďakujem za rozhovor, pán Grey.“

„Potešenie bolo na mojej strane,“ uistuje ma, opäť zdvorilosť sama.

Ked' vstávam, dvíha sa a podáva mi ruku.

„Pokial' sa zase nestretneme, slečna Steelová.“ Znie to ako výzva alebo hrozba, nie som si istá. Zamyslene pokrčím čelo. A kde by sme sa ako mali stretnúť? Znovu mu potriasam rukou, prekvapená, pretože to zvláštne šteklenie nikam nezmizlo. Určite sú to nervy.

„Pán Grey,“ kývnem. On s gráciou atléta odchádza ku dverám a otvára ich dokorán.

„Iba sa ubezpečujem, že prejdete bez úhony, slečna Steelová.“ Nepatrne sa usmeje. Očividne naráža na môj všetko len nie elegantný vstup do jeho kancelárie. Žiadne prekvapenie, že sa červenám.

„To je od vás veľmi ohľaduplné, pán Grey,“ precedím a jeho úsmev sa rozširuje. *Tak to ma veľmi teší, že som tā pobavila*, škérim sa v duchu cestou do haly. Prekvapivo zisťujem, že ma Grey sprevádza. Andrea aj Olívia k nám súčasne dvívajú svoje zaskočené pohľady.

„Mali ste kabát?“ zisťuje Grey.

„Sako.“

Olívia je v tom momente na nohách a prináša mi ho, ale Grey jej ho berie z rúk skôr, než mi ho stihne podať. Nastavuje mi ho, a ja sa doň súkam s absurdnými rozpakmi. V jednej chvíli jeho dlane krátko spočinú na mojich pleciach, a mňa pri tomto dotyku až zamrazí. Pokiaľ si to aj všimol, nedáva to najavo. Svojím dlhým ukazovákom privoláva výťah, a obaja pri ňom chvíľu iba tak stojíme a čakáme – ja celá nesvoja, on pokojný a vyrovnaný. Dvere sa otvárajú a ja s túžbou uniknúť náhlivo nastupujem. *Naozaj sa už musím odtiaľto dostať*. Ked' sa otáčam, aby som sa na neho pozrela, opiera sa o stenu pri dverách výťahu. Je naozaj veľmi pekný. Až znepokojujúco pekný.

„Anastasia,“ vysloví, akoby mi dával zbohom.

„Christian,“ odpovedám a dvere sa nemilosrdne zatvárajú.

Kapitola 2

Srdce mi bije ako o život. Výťah schádza na prvé poschodie, a ja sa ponáhľam von hneď, ako sa jeho dvere otvoria. Znovu zakopávam, ale tentoraz sa na bezchybnú pieskovcovú podlahu nezvalím. Uháňam k širokým zaskleným dverám a potom sa už ocítám na sviežom, vlhkom presýtenom vzduchu Seattlu. Dvívam hlavu a nechávam sa ovláziť osviežujúcim daždom. Zatvorím oči a s hlbokým očistným nádyhom sa snažím pozbierať zvyšky svojej duševnej rovnováhy.

Žiadny muž na svete na mňa nikdy nezapôsobil tak ako Christian Grey, a ja vôbec netuším prečo. Je v tom jeho výzor? Alebo jeho uhladené správanie? Bohatstvo? Moc? Jednoducho nerozumiem svojej iracionálnej reakcii. Vydýchnem si s nesmiernou úľavou. Ale čo to, preboha, malo všetko znamenať? Opieram sa o jeden z oceľových pilierov a nasilu sa pokúšam upokojiť a usporiadať svoje myšlienky. Potrasiem hlavou. *Čo to bolo?* Srdce mi nakoniec spomaľuje na svoj zvyčajný rytmus a dych sa vracia do normálu. Vyrážam k autu.

Len čo nechám hranice mesta za sebou a znova si v hlave prehrám ten náš rozhovor, začínam sa cítiť hlúpo a trápne. Určite som prehnane zareagovala na niečo, čo sa mi iba zdalo. Samozrejme, je veľmi atraktívny, sebaistý, dominantný a nenútený. Ale na druhej strane je tiež arogantný a napriek všetkému tomu dokonalému správaniu je panovačný a chladný. Teda, aspoň navonok. Sčista-jasna ma nepríjemne zamrazí. Možno je arogantný, ale tak trochu má na to právo – na to, aký je mladý a koľko toho už dokázal. Nedokáže vystáť zadubencov – ale prečo by aj mal? A už zase som naštvaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatiaľ čo smerujem k diaľnici I-5, ďalej nad tým všetkým uvažujem. Naozaj som nepochopila, čo ho núti hnať sa za takým úspechom. A niektoré jeho odpovede boli také tajomné – ako by niečo skrýval. A Katine otázky – no katastrofa! Tá adopcia... a potom, pýtať sa ho, či je gay! Od hrôzy sa zachvejam. Nemôžem uveriť tomu, že som to vyslovila. *Prosím, chcem sa prepadnúť pod čiernu zem!* Viem, že sa budem prepadať od hanby vždy, keď si na to neskôr spomeniem. Prekliata Katherine Kavanaghová!

Kontrolujem tachometer. Idem oveľa opatrnejšie ako zvyčajne. Som si vedomá toho, že je to vďaka spomienke na uprené, prenikavo sivé oči a prísny hlas, nabádajúci ma na rozvážnu jazdu. Zatočím hlavou, keď si uvedomím, že sa Grey správa, akoby mal dvakrát toľko rokov.

Nechaj to už tak, Ana, okríknem sa. Nakoniec si hovorím, že to bola naozaj zaujímavá skúsenosť, ale už by som sa ňou ďalej nemala zaoberať. *Jednoducho sa cez to prenes.* Veď už sa s ním nikdy nestretnem. Tá myšlienka ma okamžite rozveselí. Púšťam si rádio – a to poriadne nahlas, zapieram sa do sedadla a s plynovým pedálom zošliapnutým až na podlahu sa započúvam do nezávislej rockovej hudby. Keď sa ocitnem na diaľnici, zisťujem, že predsa len môžem šoférovať tak rýchlo, ako chcem.

Bývame v malej kolónii dvojdomčekov vo Vancouveri, blízko areálu Washingtonskej štátnej univerzity. Mala som šťastie – Katini rodičia ten domček pre Kate kúpili a ja im prispievam na nájom smiešnou sumou. Prežila som tu posledné štyri toky. Keď parkujem pred domom, dochádza mi, že Kate bude chcieť počuť všetko – slovo od slova – a že je neodbytná. Nakoniec, bude mať tú nahrávku. Dúfajme, že jej nebudem musieť vyzradiť nič nad rámec toho rozhovoru.

„Ana! Si späť.“ Kate sedí v našej obývačke, obklopená knihami. Zjavne sa učila na štátnice – aj keď má na sebe stále to flanelové pyžamo s malými sladkými ružovými zajačikmi. To, ktoré si šetrí na chvíle po rozchodoch, na nemocnicu a iné depresívne nálady. Vrhá sa ku mne, aby ma vrelo objala.

„Už som si začínala robiť starosti. Čakala som, že sa vrátiš skôr.“

No vidíš, a ja som si myslela, že nie som ktovieako rýchla – vzhľadom na to, ako to všetko prebiehalo,“ zamávam jej pred nosom diktafónom.

„Ana, veľmi ti za to ďakujem. Toto máš u mňa, veď vieš. Ako to šlo? Aký je?“ Ach nie, už je to tu... Katherine Kavanaghová – inkvizítorka.

Snažím sa vypotiť odpoved. Čo môžem povedať?

„Som rada, že to mám za sebou a že ho už nikdy neuvidím. Bol celkom hrozivý, vieš, ako to myslím,“ krčím ramenami. „Zdá sa mi taký cielavedomý, až zažraný... a mladý. Naozaj mladý.“

Kate mi venuje nevinný pohľad. A ja sa na ňu zamračím.

„Netvár sa ako neviniatko. Prečo si mi nedala jeho životopis? Cítila som sa pred ním ako idiot, keď som nemala ani základnú prípravu.“

Kate sa chytí za ústa. „Teda, Ana, to ma fakt mrzí. Vôbec som nemyslela.“

Podráždene zafuním.

„Väčšinu času bol zdvorilý, formálny, skoro strojený... akoby predčasne zostarol. Nehovorí, akoby mal dvadsať a niečo. Koľko má vlastne rokov?“

„Dvadsaťsedem. Och, prepáč, Ana. Mala som ti povedať aspoň niečo. Daj sem ten prehrávač, hneď sa na to vrhnem.“

„Už vyzeráš oveľa lepšie. Zjedla si tú polievku?“ pýtam sa, aby som zmenila tému.

„Jasné, a bola výborná ako vždy. Cítim sa oveľa lepšie,“ vďačne sa na mňa usmeje.

Mrknem na hodinky.

„Musím bežať. Stále ešte môžem stihnuť službu u Claytonovcov.“

„Ana, ty sa raz uštveš.“

„Som v pohode. Tak ahoj.“

U Claytonovcov pracujem už od tých čias, čo som nastúpila na Washingtonskú štátну univerzitu. Je to ten najväčší súkromný obchod pre domáčich majstrov v Portlande a okolí. Za tie štyri roky som sa dozvedela dosť o všetkom, čo tu predávam – ale len iróniou osudu mám obidve ruky ľavé. Všetky tieto veci nechávam otcovi.

Som rada, že som to do práce stihla – mám možnosť sústredit sa na niečo iné než na Christiana Greya. Máme dosť práce. Je začiatok letnej sezóny a to znamená, že všetci rozmyšľajú, ako si vylepšiť bývanie.

Pani Claytonová vyzerá, že sa jej uľavilo, keď ma zbadala.

„Ana! Myslela som, že už nedorazíš.“

„Ta schôdzka netrvala tak dlho, ako som si myslela. Môžem odpracovať ešte pári hodín.“

„Som veľmi rada, že ťa vidím.“

Posiela ma do skladu dopĺňať tovar, a ja som už o chvíľu pohltaná prácou.

Ked' sa neskôr vraciám domov, Katherine má na ušiach slúchadlá a je ponorená do práce na svojom notebooku. Nos má ešte stále červený, ale je do toho taká zažraná, že nevníma a iba zúrivo trieska prstami do klávesnice. Ja som úplne vyčerpaná, unavená dlhým šoférovaním, zničujúcim rozhovorom a hromadou práce u Claytonovcov. Zosívam sa na pohovku, uvažujem o eseji, ktorú musím dokončiť, a o všetkom tom učení, ku ktorému som sa dnes nedostala, pretože som bola... *s ním*.

„Máš tu pári slušných vecí, Ana. Dobrá práca. Nemôžem uveriť, že si s ním nešla na tú prehliadku, keď ti ju ponúkol. Očividne chcel s tebou tráviť viac času,“ hádže na mňa krátka skúmavý pohľad.

Cítim, ako sa červenám a môj tep sa z neznámych dôvodov zrýchluje. To celkom určite nebolo jeho cieľom. Určite mi to tam chcel ukázať iba preto, aby mi dokázal, že je pánom všetkého, čo ovláda. Zistujem, že si hryziem spodnú peru, a dúfam, že si to Kate nevšimla. Ale tá sa zdá byť naplno pohltenská prepisom.

„Už počujem, čo si myslela tou formálnosťou. Robila si si tie poznámky?“

„Hm... nerobila.“

„To nič. Aj s týmto môžem urobiť dobrý článok. Škoda, že nemáme nejaké jeho nové fotky. Vyzerá fakt dobre, blázon jeden. Čo hovoríš?“

„No, celkom to ujde.“ Usilovne sa snažím, aby som znala nezaujato, a myslím si, že sa mi to darí.

„Ale no tak, Ana – ani ty nemôžeš byť imúnna proti tomu, ako vyzerá,“ zdvihne na mňa svoje dokonalé oboče.

Doparoma! Do tváre sa mi hrnie krv, a tak sa uchyľujem k lichôtkam - osvedčenej taktike.

„Ty by si toho z neho asi dostala viac.“

„Tak o tom pochybujem, Ana. No tak – veď on ti prakticky ponúkol prácu. Keď zoberiem do úvahy, že som to na teba hodila na poslednú chvíľu, zvládla si to fakt skvelo.“ Hlbavo sa na mňa zahľadí a ja volím rýchly ústup do kuchyne.

„Takže, čo si oňom naozaj myslíš?“ Dočerta, ona je naozaj ako nejaký vyšetrovateľ. Prečo to jednoducho nenechá plávať? *Rýchlo si niečo vymysli.*

„Ide si tvrdo za svojím, je posadnutý kontrolou, je arogantný, ide z neho strach... Na druhej strane je veľmi charizmatický. Celkom chápem všetku tu fascináciu jeho osobou,“ dodávam po pravde, a dúfam, že jej to raz a navždy zavrie ústa.

„Ty? Fascinovaná mužom? To je mi ale novinka,“ odvrkne.

Začínam si pripravovať suroviny na sendvič, aby nevidela, ako sa tvárim.

„Prečo si chcela vedieť, či je homosexuál? A, mimochodom, bola to tá najtrápnejšia otázka zo všetkých. Skoro som z nej zomrela a on bol naštvaný, že sa ho na to pýtam,“ mračím sa pri tej spomienke.

„Pretože kedykoľvek sa objaví na spoločenských stránkach, vždy je sám.“

„No, tak to bolo vrcholne trápne. Celá tá vec bola dosť nepríjemná a ja som naozaj šťastná, že ho už nikdy neuvidím.“

„Ale, prosím ťa, nemohlo to byť až také zlé. A okrem iného, myslím si, že to vyznelo, akoby si ho dosť zaujala.“

Zaujala? Kate sa asi pomiatla.

„Dáš si sendvič?“

„Jasné.“

V ten večer sa už, na moju neskonalú úľavu, našťastie k téme o Christianovi Greyovi nevraciame. Potom, čo sa najem, som

schopná sedieť pri stole vedľa Kate, ktorá pracuje na tom svojom článku, a pracovala na eseji o Tess z d'Urbervillovcov. To je hrozné, tá žena bola v nesprávnom čase na nesprávnom mieste, a v nesprávnom storočí. Keď končím, je polnoc a Kate je už dávno v posteli. Vyčerpaná sa ťahám do svojej izby, spokojná, že som toho v pondelok zvládla celkom dosť.

Vo svojej bielej kovovej posteli sa zababuším do prešívanej deky, ktorú mi urobila mama, zatváram oči a okamžite spím. Tej noci sa mi sníva o tajomných miestach, bezútešných studených bielych poschodiach a sivých očiach.

Zvyšok týždňa strávím opakováním školskej látky a prácou v obchode u Claytonovcov. Kate je tiež v jednom kole, zostavuje svoje posledné vydanie školského časopisu predtým, než ho bude musieť odovzdať novému šéfredaktorovi, a tiež sa bifluje na štátnice. V stredu sa už cíti oveľa lepšie, takže ďalej už nemám tú česť pozerať sa na jej ružové flanelové pyžamo posiate zajačikmi. Volám mame do Georgie, aby som ju skontrolovala, a tiež aby mi mohla popriať veľa šťastia pri štátnciach. Rozpráva mi o tom, že sa pustila do nového podnikania vo výrobe sviečok – moja mama, to je jeden veľký riskantný podnik. V podstate sa doma nudí, a potrebuje sa voľajako zabaviť. Ale pri ničom dlho nevydrží. Na budúci týždeň to bude zase niečo nové. Robím si o ňu starosti. Dúfam, že kvôli svojmu poslednému projektu nezaložila dom. A tiež dúfam, že Bob – jej relatívne nový, ale oveľa starší manžel – na ňu dá teraz pozor, keď tam nie som. Vyzerá, že stojí nohami na zemi oveľa pevnejšie ako manžel číslo tri.

„Ako sa máš, Ana?“

Iba na okamih zaváham a mám jej plnú pozornosť.

„Fajn.“

„Ana, ty si niekoho stretla?!“ *To nie je možné... ako to len robí?*
Vzrušenie v jej hlase je doslova hmatateľné.

„Nie, mami. O nič nejde. Bola by si prvá, ktorá by o tom vedela.“

„Zlatko, naozaj by si mala chodiť viac medzi ľudí. Robíš mi starosti.“

„Mami, ja som v poriadku. Ako sa má Bob?“ Ako vždy, útok je najlepšia obrana.

Neskôr večer ešte volám Rayovi, svojmu nevlastnému otcovi, manželovi číslo dva – mužovi, ktorého považujem za svojho otca a ktorého priezvisko nosím. Je to krátke rozhovor. Vlastne, skôr než rozhovor je to séria súhlasných zabručaní ako odpoveď na môj tichý monológ. Ray toho moc nenahovorí. Aspoň viem, že ešte žije a sleduje v televízii futbal (a chodí na bowling alebo muškárči, prípadne vyrába nábytok, pokiaľ nerobí žiadnu z tých predchádzajúcich vecí). Ray je zručný tesár a to je tiež dôvod, prečo sa v tom tak trochu vyznám. Zdá sa, že je s ním všetko v poriadku.

V piatok popoludní s Kate rozoberáme, čo večer podnikneme – chceli by sme nejaké rozptýlenie od opakovania, práce a študentských novín. V tom sa však ozve zvonček. Vo dverách stojí môj dobrý kamarát José, s fľašou šampanského v ruke.

„José! Rada ťa vidím!“ Hodím sa mu okolo krku. „Pod ďalej.“

José je prvý človek, ktorého som stretla, keď som prišla študovať na WSU a vyzerala som presne taká stratená a opustená, ako som sa cítila. Hned v ten deň sme v sebe našli spriaznené duše a odvtedy sme priatelia. Nielen, že máme rovnaký zmysel pre humor, ale tiež sme zistili, že Ray a José senior spolu slúžili v rovnakej vojenskej jednotke. Výsledkom toho je, že aj naši otcovia sa stali dobrými priateľmi.

José študuje techniku a je z ich rodiny prvý, kto to dotiahol až na univerzitu. Je naozaj šikovný, ale jeho skutočnou vášňou je fotografovanie. Má naozaj veľký talent.

„Mám novinku,“ uškŕňa sa na mňa a tmavé oči mu len žiaria.

„Nehovor, že sa ti podarilo udržať sa ďalší týždeň v škole,“ uťahujem si z neho a on sa mňa naoko zamračí.

„Portlandská galéria od budúceho mesiaca vystavuje moje fotky.“

„Tak to je úžasné! Gratulujem.“ Mám takú radosť, že ho znova objímam.

Kate sa naňho tiež nadšene usmeje.

„Tak to je teda niečo, José! Mala by som to dať do novín. Nepoznám nič lepšie než redakčnú zmenu v piatok večer,“ predstiera rozladenosť.

„Takže to oslavíme. Chcel by som, aby si prišla na otvorenie.“ José na mňa uprie prenikavý pohľad a ja sa začervenám. „Teda, obidve, samozrejme,“ dodáva a nervózne sa pozrie Katiným smerom.

S Josém sme dobrí priatelia, ale ja podvedome cítim, že on by chcel viac. Je pekný a je s ním zábava, ale nie je pre mňa ten pravý. Je skôr ako môj brat, ktorého som nikdy nemala. Katherine si zo mňa často utŕahuje, že mi chýba gén „Ja chcem chlapa!“. Pravda však je, že som ešte nestretla nikoho... jednoducho nikoho, kto by ma pritiahol. A to napriek tomu, že časť môjho ja túži po roztrásených kolenáčach, srdci v krku, a tej záležitosti týkajúcej sa motýľov v bruchu.

Niekedy si hovorím, či je so mnou všetko v poriadku. Možno som trávila veľa času so svojimi vysnívanými literárnymi hrdinami a v dôsledku toho sú moje ideály nastavené príliš vysoko a moje očakávania sú prehnané. Faktom však zostáva, že v reálnom živote mi ešte nikto nič také nespôsobil.

Až *donedávna*, zašeptá nevitaný hlások môjho podvedomia. NIE! Okamžite ho umlčím. Už sa k tomu nechcem vracať, nie po tom zbabranom interview. A ste homosexuál, pán Grey? Pri tej spomienke sa uškrniem. Je pravda, že sa mi o ňom skoro každú

noc sníva, ale to je určite iba kvôli tomu, aby sa moja nervová sústava vynovala s desivým zážitkom.

Sledujem, ako José otvára šampanské. Je vysoký a v tých džínsoch a tričku je samý sval. Hm... José je vážne sexy – široké rameňa, opálená pokožka, čierne vlasy a planúce tmavé oči. Ale mám dojem, že mu to konečne začína dochádzať – sme iba priatelia. Zátka zaznie svojím typickým hlasitým lupnutím a José ku mne s úsmevom dviha pohľad.

Sobota strávená v obchode je ako nočná mora. Sme zavalení samými domácimi majstrami, ktorí si chcú vylepšiť bývanie. Pán a pani Clintonovci, John a Patrick, čo sú naši ďalší dvaja brigádnici, aj ja sme všetci v zajatí zákazníkov. Cez obed však nastáva chvíľa pokoja, a tak ma pani Claytonová žiada, aby som skontrolovala nejaké objednávky. Sedím za pultom pri pokladnici a nenápadne žujem žemľu. Som ponorená do úlohy, predstavujúcej porovnávanie katalógových čísiel so zoznamom vecí, ktoré by sme potrebovali, a vecí, ktoré sme už objednali. Pohľadom behám z objednávkovej knihy na obrazovku počítača a ubezpečujem sa, že všetky položky súhlasia. A potom, z nejakého nevyšvetliteľného dôvodu vzhliadnem... a ocitám sa v zajatí priameho pohľadu sivých očí Christiana Greya, ktorý stojí za pultom a uprene ma sleduje.

Zlyháva mi srdce.

„Slečna Steelová. Aké príjemné prekvapenie.“ Jeho pohľad je priamy a intenzívny.

Tak to ma podrž. Čo tu, doparoma, robí? S tými rozstrapateľnými vlasmi a v neformálnom oblečení – v sivom svetri, džínsoch a pohodlných topánkach... Tuším, že naňho zízam s otvorenými ústami, a nemôžem si spomenúť, kde som nechala mozog, prípadne hlasivky.

„Pán Grey,“ zašeptám, pretože to je asi tak všetko, čo zvládnem.

Na perách mu zahrá náznak úsmevu a v jeho očiach sa objaví pobavenie, akoby si užíval nejaký svoj súkromný vtip.

„Motal som sa tu po okolí,“ hovorí akoby na vysvetlenie. „Potrebujem si dokúpiť zopár vecí. Veľmi rád by som vás zase videl, slečna Steelová.“ Jeho hlas je hrejivý a tak trochu zastretý ako karamelový bonbón s roztopenou horkou čokoládou... alebo také niečo.

Zláhka potrasiem hlavou, aby som nejako pozbierala svoj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a ja sa z neznámeho dôvodu pod jeho pohľadom červenám. Z toho, že tu predo mnou stojí, som neskutočne rozhodená. Moja pamäť mi asi neslúži veľmi dobre, je nielen pekný – on je stelesnením mužskej krásy, oslnivej krásy. A je tu. Tu, v železiarstve Claytonovcov. Kto by to bol povedal? Konečne sú moje kognitívne funkcie obnovené a znova prepojené so zvyškom telesnej schránky.

„Ana, volám sa Ana,“ vypadne zo mňa. „Ako vám môžem pomôcť, pán Grey?“

Usmeje sa a znova vyzerá, akoby bol zapletený do voľajakého tajného sprisahania. Znervózňuje ma to.

Zhlboka sa nadýchнем a nasadím si svoju profesionálnu masku v-tomto-obchode-pracujem-už-celé-roky. *To zvládnem.*

„Je tu páriec, ktoré by som potreboval. Najskôr by som chcel káblové svorky,“ zahrkúta a pritom sa tvári napoly chladne a napoly pobavene.

Káblové svorky?

„Ponúkame rôzne dĺžky. Mám vám ukázať, kde sú?“ dostanem zo seba ticho a rozochvene. *Pozbieraj sa, Steelová.*

Rozkošné oboče pána Greya sa ľahko stiahne. „Veďte ma, prosím, slečna Steelová,“ požiada ma.

Ked' obchádzam pult, snažím sa o nenútenosť, ale v skutočnosti sa musím pekelne sústrediť, aby som nezakopla o svoje vlastné

nohy, pretože práve získali konzistenciu želé. Som taká šťastná, že som si ráno navliekla na seba svoje najlepšie džínsy.

„Sú v oddelení elektrického tovaru, ôsma ulička,“ dodávam až príliš veselo. Pozriem naňho a takmer okamžite to oľtujem. Doslaka, je taký očarujúci.

„Až po vás,“ vydýchne a ukáže vpred svoju dlhoprstou rukou s dokonalo upravenými nechtami.

Viedem ho do príslušnej sekcie. Cestou sa pravdepodobne zdusím svojím vlastným srdcom, pretože ho mám až v krku, od kiaľ sa pokúša preraziť von mojimi ústami. *Čo robí v Portlande? Prečo prišiel sem, ku Claytonovcom?* A z nejakej zanedbateľnej a nepoužívanej časti môjho mozgu – pravdepodobne umiestenej vnútri medulla oblongata, niekde blízko sídla môjho podvedomia – prichádza myšlienka: *Je tu kvôli tebe.* To v žiadnom prípade! Okamžite to popieram. Prečo by tento krásny, mocný a kultivovaný mladý muž mal chcieť vidieť práve mňa? Táto myšlienka je taká absurdná, že ju okamžite zavrhnem.

„Ste v Portlande obchodne?“ pýtam sa o oktávu vyšším hlasom. Ako keby som si privrela prst do dverí. *Doparoma! Ana, upokoj sa!*

„Zastavil som sa vo Vancouveri na poľnohospodárskej fakulte vašej univerzity. V súčasnosti tam podporujem výskum týkajúci sa striedania rastlín a náuky o pôde,“ poznamenáva vecne. *Viďiš? Vôbec tu nie je kvôli tebe,* vysmieva sa mi moje podvedomie, pohŕdavo, pyšne a namyslene. Až sa začervenám nad tou svojou pochabosťou a bláznivými myšlienkami.

„To je tiež súčasť vášho plánu, ako nakŕmiť svet?“ zažartujem.

„Dalo by sa to tak povedať,“ pripúšťa a jeho pery sa zvlnia v ľahkom úsmeve.

Upiera pohľad na ponuku vystavených káblových svoriek. Pre všetko na svete, čo s nimi plánuje robiť? Akosi si ho nedokážem

predstaviť ako domáceho majstra. Prstami prechádza po jednotlivých baleniach, a ja som z nejakej nevysvetliteľnej príčiny núteneň uhnúť pohľadom. Zohne sa a vyberá si jeden balíček.

„Tieto budú vyhovovať,“ prenáša s tým svojim ó-tak-tajomným úsmevom.

„Ponúknem vám ešte niečo?“

„Hádam nejakú širokú lepiacu pásku.“

Širokú lepiacu pásku?

„Tapetujete?“ vyletí zo mňa skôr, než sa mi to podarí zastaviť. Na takú prácu má určite svoj vlastný tím, alebo si na to najíma firmu.

„Nie, netapetujem,“ odpovie rýchlo a vzápäť sa pousmeje, takže mám nutkavý pocit, že sa mi smeje.

To som taká smiešna? Alebo azda smiešne vyzerám?

„Tadiľto,“ pípnem rozpačito. „Lepiacé pásky sú v oddelení dekorácií.“

Zlahka sa naňho obzriem.

„Pracujete tu už dlho?“ zistuje tlmeným hlasom, zatiaľ čo ma sústredene sleduje. Moja tvár získava jasnočervenú farbu. Preboha, prečo na mňa musí mať práve takýto účinok? Pripadám si, ako keby som mala štrnásť – spoločenské trdlo a ako vždy úplne mimo. *Pozeraj sa pred seba, Steelová!*

„Štyri roky,“ zašeplám, keď prichádzame na miesto. Aby som sa nejako rozptylila, zohnem sa a vyberám dve rôzne široké lepiace pásky, ktoré ponúkame.

„Vezmem si túto,“ prenesie Grey mäkkou a ukáže na tú širšiu, ktorú mu vzápäť podávam. Naše prsty sa pritom mimovoľne dotknú a tá energia je späť – zasahuje ma, akoby som sa dotkla obnaženého elektrického vedenia. Mimovoľne zalapám po dychu, keď vnímam, ako mnou prestupuje a klesá až niekam do tajomných neprebádaných hĺbok môjho podbruška. Zúfalo sa pokúšam pozbierať zvyšky svojej vnútornej rovnováhy.

„Prajete si ešte niečo?“ zabľabotám prerývane. Nebadateľne sa mu rozširujú oči.

„Volajaký motúz, myslím.“ Jeho hlas sa teraz podobá môjmu, tiež zachrípol.

„Tadiaľto.“ Ukážem hlavou daným smerom, aby som skryla ďalší rumenec, a vykročím k príslušnému regálu.

„Aký typ by ste si predstavovali? Máme tu syntetické, z prírodných vlákien... rôzne motúzy... káblové šnúry...“ zarazím sa, keď si všimnem jeho výraz. Akoby mu potemneli oči. *Ty kokso!*

„Dajte mi päť metrov toho z prírodných vlákien, prosím.“

Rýchlo a s roztrasenými prstami odmeriavam na pevnej mierke päť metrov, úplne si vedomá toho jeho nástojčivého sivého pochľadu, ktorý na mňa upiera. Nemám odvahu sa ani pozrieť tým smerom. To je neuveriteľné, je vôbec možné, aby som cítila ešte väčšie rozpaky? Zo zadného vrecka nohavíc vyťahujem svoj odlamovací nožík a odrežem ním špagát, potom ho svedomito stáčam do slučky a viažem na ňom voľný uzol. Nejakým zázrakom sa mi pri tom nepodarilo odrezať si prst.

„Chodili ste do skautského oddielu?“ vyzvedá. Zmyselne tvarované pery sa mu vlnia v pobavenom úsmeve. *Nezízaj mu na tie pery!*

„Organizované skupinové aktivity veľmi nemusím, pán Grey.“

Dvihá obočie.

„A čo vás teda baví, Anastasia?“ pýta sa ticho a znova nasadzuje ten svoj tajomný úsmev. Uhrančivo naňho zízam, neschopná jediného slova. Práve sa podo mnou pohli tektonické dosky. *Skús sa uvoľniť, Ana*, prosí na kolenách moje umučené podvedomie.

„Knihy,“ zašeplkám, ale moje podvedomie vreští: *Ty! To ty ma bavíš!* Okamžite ho zastavím, zdesená zistením, že sa moje dušovno zaoberá takýmito neuskutočniteľnými myšlienkami.

„Aké knihy?“ Nakláňa hlavu nabok. *Čo sa tak zaujíma?*

„No, poznáte to. Nič neobyčajné. Klasika. Predovšetkým britská literatúra.“

Premasíruje si bradu medzi palcom a ukazovákom, akoby sa nad mojou odpovedou zamyslel hlbšie. Alebo sa iba príšerne nudí a snaží sa to zamaskovať.

„Potrebujete ešte niečo iné?“ Musím sa voľajako odreagovať – pohľad na jeho ruky v kombinácii s jeho tvárou je príliš omračujúci.

„Ja ani neviem. Odporučili by ste mi niečo?“

Ja, aby som ti niečo odporučila? Veď ani neviem, čo sa s tými vecami chystáš robiť.

„Myslíte niečo, čo sa vám bude hodíť, keď budete doma majstrovať?“

Prikývne a oči mu ožijú šibalstvom. Už sa zase červenám, a tak hodím očami dolu na jeho priliehavé džínsy.

„Montérky,“ vypadne zo mňa a hned mi je jasné, že som zabudla strážiť, čo vypúšťam z úst.

Pokrčí čelo a znova sa dobre baví.

„Nechcete si predsa zničiť oblečenie.“ Nesmelo ukážem rukou na jeho nohavice.

„Vždy si ich môžem vyzliecť,“ povie s úsmevom.

„Ehm...“ Do tváre sa mi zase hrnie krv. Teraz už má najskôr farbu komunistického manifestu. *Mlč už. Preboha mlč!*

„Tak ja si nejaké vezmem. Božechráň, aby som si zničil oblečenie,“ skonštatuje sucho.

Pokúšam sa zo svojej hlavy vygumovať spontánne vzniknutú predstavu Christiana Greya bez nohavíc.

„Bude to všetko?“ zašomrem, keď mu podávam modrú pracovnú kombinézu.

Moju otázku prechádza bez povšimnutia.

„Ako ste na tom s tým článkom?“

Konečne mi položil normálnu otázku. Úplne odlišnú od všetkých zmätených dvojzmyslov a narážok... otázku, na ktorú som schopná odpovedať. Chytám sa jej oboma rukami ako topiaci sa stebla trávy a odpovedám úprimne.

„Ja ho nepíšem, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moja spolubývajúca, to ona je autorkou. A je z neho unesená. Katherine je šéfredaktorkou našich novín a, samozrejme, bola zdrvená, že s vami ten rozhovor nemohla urobiť sama.“ Mám pocit, akoby som sa po veľmi dlhom čase mohla nadýchnuť – konečne normálna téma na konverzáciu. „Iba ju mrzí, že nemá k nemu žiadne vaše nové fotografie.“

„A aké snímky by si predstavovala?“

Ejha. S takouto reakciou som teda nepočítala. Iba myknem plecom. Netuším.

„No, ešte sa tu zdržím. Čo zajtra...?“

„Vy by ste súhlasili s fotografovaním?“ Môj hlas sa zase podobá piskotu. Kate by bola v siedmom nebi, keby som jej toto dohodila. *A zase by si ho zajtra videla*, ozve sa zvodený šepot z tmavého kúta môjho podvedomia. Hned tú myšlienku potláčam – je hlúpa a absurdná...

„Kate by bola nadšená – teda, pokiaľ zoženieme fotografa.“ Urobilo mi to takú radosť, že sa na neho nevedomky široko usmiejam. Pootvorí pery, akoby sa nimi ostro nadychoval. Zažmurká. Na zlomok sekundy vyzerá, že je úplne mimo... Zem sa vychýluje zo svojej osi a tektonické dosky kotvia v nových polohách.

Ty kokso. Christian Grey vypadol zo svojej roly!

„Tak mi dajte vedieť, pokiaľ ma budete zajtra potrebovať.“ Siahá do zadného vrecka a vyťahuje peňaženku. „To je moja vizitka. Je tam číslo na môj mobil. Museli by ste zavolať zajtra ráno, pred desiatou.“

„Tak dobre.“ Škerím sa na neho. Kate sa zblázni od radosti.

„Ana!“

Na druhom konci uličky sa objavuje Paul. Je to najmladší brat pána Claytona. Začula som, že prišiel domov z Princetonu, ale nečakala som, že sa ním dnes uvidím.

„Ehm, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Grey.“

Zamračí sa, keď sa mu chystám ukázať chrbát.

Paul bol vždy skvelý kamarát, a práve v tejto zvláštnej chvíli, ktorú tu trávim s bohatým, mocným, nadprirodzene atraktívnym, kontrolou posadnutým Greyom, je úžasne milé hovoriť s niekým normálnym. Paul ma prekvapuje nečakane pevným objatím.

„Čau, Ana, strašne rád ťa vidím,“ prekypuje nadšením.

„Ahoj, Paul, ako sa máš? Prišiel si na bratove narodeniny?“

„Áno. Vyzeráš skvele, Ana, fakt dobre,“ zubí sa a skúmavo si ma obzerá, zatiaľ čo si ma drží na dĺžku ramien. Potom ma púšta, ale vo vlastníckom geste necháva ruku prehodenú cez moje rameňa. Rozpačito si prestúpim. Paul bol vždy až príliš familiárny, ale je príjemné ho vidieť.

Hádzem letmý pohľad na Christiana Greya. Sleduje nás ako ostriež, prizmúreným podozrievavým pohľadom, ústa stiahnuté do tvrdej nevýraznej linky. Premenil sa z príjemného zákazníka na niekoho úplne iného, niekoho chladného a neskutočného.

„Paul, mám tu zákazníka. Niekoho, s kým by si sa mal zoznámiť,“ vravím so snahou zmierniť to nepriateľstvo, ktoré Greyovi srší z očí. Chytám Paula a vediem ho k nemu. Obidvaja sa vzájomne premeriavajú pohľadmi. Atmosféra okolo nás náhle klesá na bod mrazu.

„Takže, Paul, toto je Christian Grey. Pán Grey, Paul Clayton. Jeho brat to tu vlastní. Z nejakého iracionálneho dôvodu mám pocit, že by som mala vysvetliť viac.

„Poznám Paula, odkedy tu pracujem, aj keď sa nevídame veľmi často. Práve sa vrátil z Princetonu, kde študuje obchodný manažment,“ trepem nezmysly... *Mlč už!*

„Pán Clayton.“ Christian ponúka Paulovi ruku, v tvári nečitatelný výraz.

„Pán Grey.“ Paul si s ním podáva ruku. „Počkajte – azda nie *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“ Paul prechádza od rozmrzenosti k úctivosti v priebehu nanosekundy. Grey sa naňho zdvorilo usmeje, ale ten úsmev sa mu v očiach neodrazí.

„Pane – môžem vám niečo ponúknuť?“

„Anastasia sa už o mňa postarala, pán Clayton. Venovala mi všetku svoju pozornosť.“ Jeho výraz sice zostáva nemenný, ale to, čo hovorí... ako keby hovoril o niečom úplne inom. A to ma mätie.

„Super,“ odpovie Paul. „Takže sa uvidíme potom, Ana.“

„Samozrejme, Paul.“ Pozerám sa, ako mizne v sklage. „Ešte niečo iné, pán Grey?“

„To bude všetko.“ Jeho tón je strohý a studený. Kruci... čo som ho urazila? S dôkladným nádychom sa otáčam a vyrážam k pokladnici. *Čo ho žerie?*

Počítam špagát, montérky, lepiacu pásku a káblové svorky.

„Bude to štyridsaťtri dolárov, prosím.“ Pozriem naňho a vzápätí olutujem, že som to urobila. Prepaľuje ma upreným pohľadom. Je to znepokojujúce.

„Prosíte si tašku?“ pýtam sa, keď beriem jeho kreditnú kartu.

„Áno, Anastasia.“ Pomazná sa s mojím menom na jazyku tak, že sa mi z toho znova rozbúcha srdce. Sotva lapám po dychu. Rýchlo ukladám jeho nákup do igelitovej tašky.

„Takže mi zavoláte, pokial’ ma budete chcieť na to fotenie?“ Odrazu znie zase ako biznismen. Pritakám, pretože som znova stratila schopnosť rozprávať, a vracam mu jeho kartu.

„Dobre, zajtra dovidenia, azda.“ Už je na odchode, ale vzápätí sa zarazí. „Anastasia, som rád, že slečna Kavanaghová nemohla prísť na ten rozhovor.“ Usmeje sa a s novonadobudnutou rozhodnosťou a taškou hodenou cez plece opúšťa obchod. Za sebou ne-

cháva roztrasenú kôpku rozbúrených ženských hormónov. Niekoľko ďalších minút trávim zízaním na zatvorené dvere, ktorými práve odišiel. Až neskôr znova pristávam na planéte Zem.

Fajn... takže sa mi páči. Konečne si to pripúšťam. Už to pred sebou neskryjem. Toto som nikdy predtým necítila. Je pekný. Do konca veľmi pekný. Ale nemám šancu, to viem. Vzdychnem si, a trpko sa poľutujem. Ocitol sa tu jednoducho zhodou náhod. Aspoň ho môžem obdivovať z diaľky, nie? To nikomu neuškodí. A pokiaľ zoženiem fotografa, môžem ho začať obdivovať hneď zajtra. V očakávaní si zahryznem do spodnej pery a zistujem, že sa usmievam ako nejaká školáčka. Musím zavolať Kate a zorganizovať fotenie.

Kapitola 3

Kate je v eufórii.

„Ale čo robil u Claytonovcov?“ Tá jej zvedavosť na mňa srší aj cez telefón. Volám jej schovaná v hlbinách skladu za predajňou a snažím sa znieť nenútene.

„No... bol tu niečo zariadovať.“

„Ja si myslím, že toto je už naozaj veľká zhoda náhod, Ana. Nenapadlo ti, že možno skôr prišiel za tebou?“

Srdce mi pri tejto myšlienke vynechá úder, ale hneď sa spomätá. Prostým a jednoduchým faktom totiž zostáva, že tu bol obchodne.

„Mal cestu na našu poľnohospodársku fakultu. Podporuje tam nejaký výskum,“ poznamenám.

„Ved' hej. Dal predsa katedre dvaapolmiliónový grant.“

Ty kokso!

„Ako to vieš?“

„Ana, som novinárka, písala som jeho medailón. Vedieť to je moja práca.“

„Dobre, Carla Bernsteinová. Tak chceš tie fotky?“

„Samozrejme, že áno. Otázkou je, kto to urobí a kde.“

„Miesto môžeme vyriešiť s ním. Vravel, že tu zostáva.“

„Ty ho môžeš kontaktovať?“

„Mám jeho mobil.“

Kate sa nahlas zadhrne.

„Chceš povedať, že ti najbohatší, najzáhadnejší a najneuchopiteľnejší slobodný chlap v štáte Washington dal číslo na svoj mobil?!“

„Ehm... áno.“

„Ana! Ty sa mu páčiš. O tom niet pochýb,“ vydýchne empaticky.

„Kate, iba sa snaží byť milý.“ Len čo to vyslovím, viem, že to nie je pravda – Christian Grey nerobí *milé* veci. Nanajvýš tak zdvorilé. *Možno má Kate pravdu*, zašeptá malý tichý hlások. Z predstavy, že možno, iba možno by som sa mu mohla páčiť, sa mi zježia chĺpky na krku. Veď vlastne povedal, že je rád, že ten rozhovor nerobila Kate. V duchu sa ticho zarádujem a poskočím, opájam sa myšlienkovou, že by som sa mu naozaj mohla páčiť. Ale Kate ma vracia späť do reality.

„Nemám predstavu, koho na to fotografovanie zoženieme. Levi, náš stály fotograf, nemôže. Išiel na víkend domov do Idaho Falls. Bude pekne napálený, až zistí, že prešvihol fotenie jedného z najmocnejších podnikateľov Ameriky.“

„Hmm... A čo José?“

„Super nápad! Opýtaj sa ho ty – pre teba urobí čokoľvek. A potom zavolaj Greyovi a zistí, kam máme prísť.“ Kate ma tým svojím povýšeneckým správaním voči Josému štve.

„Myslím, že by si mu mala zavolať ty.“

„Komu? Josému?“ odvrkne.

„Nie. Greyovi.“

„To ty k nemu máš vzťah, Ana.“

„Vzťah?“ vybuchnem a môj hlas pritom vyletí o niekoľko oktáv vyššie. „Vedť toho chlapa sotva poznám!“

„Aspoň si sa s ním už videla,“ postažuje si zatrpknuto. „A zdá sa, že on by ťa rád poznal lepšie. Ana, jednoducho mu zavolaj,“ vyštakne na mňa a zavesí. Niekedy je taká panovačná. Zamračím sa na telefón a vyplazím naň jazyk.

Práve píšem správu Josému, keď do skladu vchádzza Paul a hľadá brúsny papier.

„Máme tu celkom tlačenicu, Ana,“ upozorňuje ma taktne.

„Jasné, prepáč,“ vypustím zo seba a chystám sa naspať.

„Hej, a odkiaľ vlastne poznáš Christiana Greya?“ nadhodí Paul naoko nenútene.

„Musela som s ním urobiť rozhovor do študentských novín. Kate bola chorá,“ pokrčím plecami a tentoraz v nenútenosti zlyhávam ja.

„Christian Grey u Claytonovcov. Len si to predstav,“ rozplýva sa zasnene. Potom potrasie hlavou, akoby si ju chcel vyčistiť. „Milochodom, čo takto zájsť zajtra večer na drink alebo také niečo?“

Kedykoľvek príde domov, snaží sa ma vytiahnuť von a ja vždy odmietnem. Je to násť rituál. Myslím si, že chodenie s bratom šéfa nie je dobrý nápad. A okrem toho, Paul je skrátka taký typický predstaviteľ amerického chlapca odvedľa, a ani s obrovskou dávkou predstavivosti nepripomína žiadneho literárneho hrdinu. A *Grey hádam hej?* pýta sa moje podvedomie s vyzývavo zdvihnutým obočím. Nekompromisne ho zarazím.

„Nemáte vari rodinnú večeru alebo voľajakú oslavu s bratom?“

„Tá bude zajtra.“

„Možno inokedy, Paul. Večer sa musím učiť. Na budúci týždeň robím štátnice.“

„Jedného krásneho dňa povieš *áno*, Ana,“ usmeje sa, a ja sa pracem do obchodu.

„Ale ja fotím miesta, nie ľudí,“ zahundre José.

„José, prosím,“ drankám. Pochodujem po našej obývačke, v ruke zvieram mobil a zízam z okna na slabnúce večerné svetlo.

„Daj mi ten telefón.“ Kate mi vyšklbne mobil z ruky a šarmantne si prehodí svoje hodvábne, medenoblondavé vlasy cez plece.

„A teraz ma počúvaj, José Rodriguez! Pokiaľ chceš, aby naše noviny informovali o otvorení tvojej výstavy, tak pre nás toto fotenie zajtra urobiš, jasné?“ Kate dokáže byť až desne neústupčivá. „Fajn, Ana sa ti ozve a určí ti miesto a čas. Nazdar zajtra.“ A položí mu to.

„Vybavené. Teraz už iba zistí, kedy a kde to chce. Zavolaj mu.“ Podáva mi telefón a mne sa otáča žalúdok naruby. „Zavolaj Greyovi. Teraz!“

Zamračím sa na ňu a siahnem do zadného vrecka svojich nohavíc pre jeho vizitku. Zhlboka sa nadychujem a roztrasenými prstami vyťukávam číslo.

Dvíha to po druhom zazvonení. Jeho tón je pokojný, úsečný a chladný.

„Grey.“

„Ehm... pán Grey? Tu je Anastasia Steelová.“ Som taká nervózna, že nepoznávam svoj vlastný hlas. Na druhom konci sa rozhostí krátke ticho, a ja sa počas neho celá rozochvejem.

„Slečna Steelová. Veľmi rád vás počujem.“ Farba jeho hlasu sa mení. Je prekvapený, aspoň si myslím, a znie tak... srdečne, dokonca *zvodne*. Zasekáva sa mi dých, cítim, ako sa červenám. Odrazu si uvedomujem, že na mňa Katherine Kavanaghová čučí s otvorenými ústami, a tak miznem v kuchyni, aby som sa zbavila jej nevítanej pozornosti.

„Totiž... radi by sme urobili tie fotky pre článok.“ *Dýchaj, Ana, dýchaj.* Moje plúca sa spontánne zhlboka nadýchnu. „Zajtra, pokiaľ vám to vyhovuje. Kde by sa vám to hodilo, pán Grey?“

Jeho úsmev sfingy si viem predstaviť aj cez telefón.

„Bývam v hoteli Heathman v Portlande. Môžeme sa stretnúť, povedzme, o pol desiatej ráno?“

„Dobre, Heathman, budeme tam.“ V tej chvíli som už celá upachtená a zadýchčaná – takmer ako dieťa, nie ako dospelá žena, ktorá má v štáte Washington právo voliť a legálne piť alkohol.

„Už sa na to teším, slečna Steelová.“ Úplne vidím ten hriešny záblesk v jeho očiach. *Ako môže zo siedmich malých slov urobiť taký mučivý príslub?* Zložím. Kate je v kuchyni a s konsternovaným výrazom na mňa otvorene zíza.

„Anastasia Rose Steelová. On sa ti páči! V živote som ťa nevi-dela ani nepočula takú... takú... rozhodenú. Ty sa červenáš!“

„Ježiš, Kate, veď vieš, že sa červenám stále. Je to moja obchodná značka. Tak nebudú smiešna,“ precedím cez zuby. Od samého prekvapenia zaklipká očami – obyčajne sa len tak nerozčúlim – a tak sa hned krotím. „Jednoducho sa mi zdá trochu... desivý. A to je všetko.“

„Takže Heathman,“ utrúsi Kate. „Zavolám tam a dohodnem miesto na fotenie.“

„A ja urobím večeru. Potom sa musím učiť.“ Nedokážem skryť podráždenie, ani keď otváram jednu z kuchynských skriniek a púštam sa do varenia.

Tú noc spím nepokojuje, prehadzujem sa zboka nabok. Sníva sa mi o dymovosivých očiach, pracovných kombinézach, dlhých noháčach, dlhých prstoch a tajomných, temných, neprebádaných miestach. Dvakrát sa budím s búsiacim srdcom. *Výborne, zajtra budem vyzerat naozaj skvele, s takým množstvom spánku,* počas-tujem sa. Natriasam si perinu a pokúšam sa upokojiť.

Hotel Heathman sídli v úplnom centre Portlandu. Jeho impozantná budova je z hnedého kameňa, bola postavená na konci dvadsiatych rokov tesne pred začiatkom krízy. José, Travis a ja ideme mojím

chrobákom, zatiaľ čo Kate šoféruje svoj mercedes, pretože do môjho auta sa všetci nevmestíme. Travis je Josého kamarát a pomocník. Dnes mu bude robiť osvetľovača. Kate sa podarilo na dnešné dopoludnie v Heathmane objednať izbu zadarmo, výmenou za podakovanie v článku. Keď na recepcii nahlásí, že sme tu, aby sme vyfotili výkonného riaditeľa Christiana Greya, okamžite sme eskortovaní do apartmánu. Rozumie sa, do apartmánu bežnej veľkosti, pretože pán Grey už býva v tom najväčšom, aký v hoteli je. Odprevádza nás tam prehnane ochotný manažér hotela. Je veľmi mladý a z nejakého dôvodu veľmi nervózny. Mám dojem, že tým dôvodom je Katina krása a sebavedomé vystupovanie. Je ako bábka na jej motúze. Izby sú veľmi elegantné, okázalo a súčasne nevtieravo zariadené.

Je deväť hodín. Máme pol hodiny na to, aby sme všetko pripravili. Kate je vo svojom živle.

„Myslím, že budeme fotiť oproti stene, čo hovoríš, José?“ Na jeho odpoveď nečaká. „Travis, odnes tie stoličky. Ana, poprosila by si hotelovú službu o nejaké občerstvenie? A nech Greyovi odkážu, kde sme.“

Áno, pani. Je taká panovačná. Prevrátim oči a idem splniť rozkaz.

O pol hodiny neskôr vchádza do nášho apartmánu Christian Grey.

Paráda! Na sebe má bielu, pri krku rozopnutú košeľu a sivé flanelové nohavice, ktoré mu len tak ležérne splývajú z bokov. Neposlušné vlasy má ešte vlhké po kúpaní. Iba z pohľadu na neho mi vysychá v ústech... je nebezpečne seksi. Nasleduje ho voľajaký tridsiatnik s vojenským zostrihom a so strniskom, oblečený v dokonalem čiernom obleku a kravate. Bez jediného slova sa postaví do kúta a nezúčastnené nás sleduje svojím orieškovohnedým pohľadom.

„Slečna Steelová, znova sa stretávame.“ Grey mi podáva ruku a ja ju so zúrivým žmurkaním prijímam. Len čo sa naše dlane dotknú, pocítim nádhernú energiu – ako mnou prestupuje, celú ma

rozohrieva a spôsobuje, že sa červenám. Som presvedčená o tom, že môj trhaný dych musí byť počut.

„Pán Grey, toto je Katherine Kavanaghová,“ hlesnem a ukážem rukou Katiným smerom. Tá k nemu pristupuje a neohrozené sa mu zahľadí priamo do očí.

„Húževnatá slečna Kavanaghová. Teší ma.“ Grey jej venuje malý úsmev a vyzerá skutočne potešene. „Už sa cítite lepšie? Anastasia mi vravela, že vám minulý týždeň nebolo dobre.“

„Som v poriadku, ďakujem, pán Grey.“ Bez mihnutia mu pevne potriasa rukou, a ja si v tej chvíli uvedomím, že chodila iba do tých najlepších súkromných škôl, aké v štáte Washington existujú. Pochádza z bohatej rodiny, je sebavedomá a vie, aké je jej postavenie na spoločenskom rebríčku. A nikdy netrepe žiadne hlúposti. V tomto ju obdivujem. „Ďakujem, že ste si urobili čas,“ predvedie mu zdvorilý profesionálny úsmev.

„Rado sa stalo,“ uistíuje ju Grey, ale pritom sa pozera na mňa. A ja sa červenám. Už zase. Do hája!

„Toto je José Rodriguez, náš fotograf,“ poviem a usmejem sa na Josého, ktorý mi môj úsmev s nadšením opätuje. Jeho pohľad však ochladne, len čo sa pozrie na Greya.

„Pán Grey,“ kývne.

„Pán Rodriguez.“ Aj Greyov výraz sa mení, keď si Josého skúmavo premeriava.

„Kam ma chcete posadiť?“ spýta sa ho nakoniec a znie pri tom zľahka výhražne. Ale Katherine nenecháva Josého dirigovať toto predstavenie.

„Pán Grey – keby ste sa mohli posadiť sem, prosím. Pozor na tie káble. A potom urobíme aj pári fotiek postojačky.“ Smeruje ho k stoličke postavenej pri stene.

Travis zapína svetlú, čím Greya na chvíľu oslepuje, a následne sa mu ospravedlňuje. Potom sa už s Travisom utiahneme do

úzadia a sledujeme Josého, ako sa činí. Urobí niekoľko fotografií s prístrojom v ruke, žiada Greya, aby sa otočil tak a potom zase onak, pohol rukou hore a zase dolu. Nato prechádza k statívu a robí niekoľko fotiek odtiaľ, zatiaľ čo Grey asi dvadsať minút trpezlivo sedí a veľmi prirodzene pózuje. Moje prianie sa splnilo: môžem stáť v jeho blízkosti a obdivovať ho. V priebehu fotenia sa naše oči dvakrát stretnú a ja som ten, kto uniká zo zajatia jeho sivého pohľadu.

„Koniec sedenia,“ zasahuje znova Kate. „Môžeme teraz postojačky, pán Grey?“ vyzýva ho.

Grey vstáva a Travis sa ponáhla, aby odstránil stoličku. Spúšť Josého Nikonu začína cvakať znovu.

„Ja si myslím, že by to mohlo stačiť,“ hlási José po ďalších piatich minútach.

„Výborne,“ zahlaholí Kate. „Ešte raz vám ďakujem, pán Grey.“ Podáva mu ruku, nasledovaná Josém.

„Už sa nemôžem dočkať, keď si ten článok prečítam, slečna Kavanaghová,“ utrúsi Grey a otáča sa ku dverám, pri ktorých stojím ja. „Odprevadíte ma, slečna Steelová?“ vyzve ma.

„Určite,“ vypustím dočista zmútená. Hádzem ustaraný pohľad na Kate, ale tá iba pokrčí plecami. Za ňou registrujem zamračeného Josého.

„Dovidenia všetkým,“ pozdraví Grey, keď otvára dvere a ustupuje, aby som mohla prejsť ako prvá.

Pri všetkých svätých... čo sa to tu robí? Čo odo mňa chce? Zostávam stáť na chodbe a nervózne sa osívam, zatiaľ čo on vychádza z apartmánu, nasledovaný pánom Vojenským zostrihom v dokonalom obleku.

„Zavolám vás, Taylor,“ oznamí Vojenskému zostrihu. Taylor sa pomaly vzdáluje po chodbe a Grey otáča svoj sivý uhrančivý pohľad na mňa. *Doparoma... urobila som niečo zle?*

„Premýšľal som o tom, či by ste so mnou nezašli teraz na kávu.“

Srdce mám odrazu až na jazyku. Schôdzka?! Christian Grey ma pozýva na rande? *Pýta sa, či chceš ísť na kávu. Možno si myslí, že by si potrebovala životobudič, otrávene zakvíli moje znova jedovato naladené podvedomie.* Odkašlem si, aby som voľajako dostala pod kontrolu svoje nervy na pochode.

„Musím všetkých odviezť domov,“ poviem ospravedlňujúco a nervózne pred sebou žmolím prsty na rukách.

„Taylor!“ zavolá tak nahlas, až nadskočím. Taylor, ktorý stále ešte odchádza chodbou, sa otáča a ide späť k nám.

„Idú na univerzitu?“ overuje si Grey už zase miernym hlasom. Prikyvnem hlavou, som totiž v takom šoku, že nemôžem hovoriť.

„Taylor ich tam môže odviezť. Je to môj šofér. Máme tu veľké terénne auto, takže bude schopný vziať aj vaše vybavenie.“

„Pán Grey?“ ohlási sa Taylor zdvorilo, keď k nám dôjde. Vo svojom výraze nedáva najavo vôbec nič.

„Môžete, prosím, odviezť fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovú domov?“

„Iste, pán Grey,“ odpovedá Taylor.

„Tak. Teraz už so mnou na tú kávu pôjdete?“ usmeje sa Grey, akoby to bola hotová vec.

Zamračím sa na neho.

„Teda – pán Grey, toto je naozaj... Počujte, Taylor ich nikam vozíť nemusí.“ Hádzem krátky pohľad na Taylora, ktorého tvár zostáva absolútne nemenná. „Vymením si auto s Kate, ak chvíľu vydržíte.“

Greyovu tvár pretne žiarivý, nekontrolovatelne prirodzený úsmev, odhalujúci jeho oslnivé biele zuby. *Bože môj...* Otvára mi dvere do apartmánu, aby som mohla znova vojsť. Prešmyknem sa okolo neho, vstupujem do izby a nachádzam Kate pohltenú do intenzívnej debaty s Josém.

„Anastasia Steelová, myslím si, že sa mu jednoznačne páčiš,“ vypadne z nej bez akýchkoľvek okolkov a José na mňa uprie kyslý pohľad. „Ale ja mu neverím,“ dodáva Kate. Zdvíham ruky a dúfam, že jej to gesto zatvorí ústa. Nejakým zázrakom sa tak stane.

„Kate, mohla by som si požičať svoje auto? A tebe nechám Wandu.“

„Prečo?“

„Christian Grey ma pozval na kávu.“

Od prekvapenia jej padla sánka. Vždy viac ako výrečná Kate zrazu onemela! Tú chvíľu si plne vychutnávam. Chytá ma za ruku a vlečie do spálne, ktorá je vedľa obytnej časti apartmánu.

„Ana, niečo mi na ňom nesedí.“ V jej hlase jasne cítiť výstražný tón. „Je úchvatný, to súhlasím, ale tiež si myslím, že je nebezpečný. Hlavne pre niekoho, ako si ty.“

„Čo tým myslíš, *niekoho, ako som ja?*“ vyprosím si urazene.

„Niekoho takého nevinného, ako si ty, Ana. A ty vieš, čo tým myslím,“ odpovedá zláhka podráždene. A ja sa, samozrejme, červenám.

„Kate, je to iba káva. Tento týždeň sa mi začínajú skúšky a ja sa potrebujem učiť, takže sa nezdržím dlho.“

Našpúli pery, ako keby tú moju prosbu zvažovala. Potom konečne vytiahne z vrecka kľúče od svojho auta a podáva mi ich. Dávam jej tie svoje.

„Uvidíme sa neskôr. Nebuď tu dlho, inak sem pošlem kukláčov.“

„Ďakujem,“ zovriem ju v náručí.

Vraciam sa na chodbu, kde ma čaká Christian Grey, opretý o stenu ako nejaký model pózujúci pre luxusný časopis na kriedovom papieri.

„Dobre, ide sa na kávu,“ hlesnem, červená ako repa.

Spokojne sa uškrnie.

„Až po vás, slečna Steelová.“ Narovná sa, a rukou mi naznačí, aby som išla ako prvá. Na roztrasených nohách prechádzam chodbou, v bruchu cítim chvenie a srdce mi v divokom a nepravidelnom rytme naráža až na strop. *Idem na kávu s Christianom Greyom... A ja kávu neznášam.*

Kráčame spoločne hotelovou chodbou k výťahom. *Čo mu asi tak budem rozprávať?* Odrazu som úplne paralyzovaná od strachu. O čom sa spolu budeme baviť? Pre všetko na svete, čo už len my máme spoločné? Jeho mäkký a príjemný hlas ma však vytrhne zo zamyslenia.

„Ako dlho už sa poznáte so slečnou Katherine Kavanaghovou?“

Pozrime sa, jednoduchá otázka pre začiatočníkov.

„Už od prvého ročníka. Je to moja veľmi dobrá kamarátka.“

„Hmm,“ zahundre vyhýbavo. Čo mu asi tak víta v hlave?

Pri výťahu stlačí tlačidlo a takmer okamžite sa ozve cinknutie. Dvere sa otvárajú, a odkrývajú nám výhľad na mladý páru v tesnom objatí. Prekvapene a hanbivo od seba odskakujú a s previnilými výrazmi sa pozerajú všade okolo seba, len nie na nás. Ja a Grey k nim nastupujeme.

Snažím sa zachovať si vážnu tvár, takže pozérám na podlahu a cítim, ako mi do líc vstupuje červeň. Pozérám cez mihalnice na Greya a zdá sa mi, že má na perách ľahký úsmev. Ale nie som si istá. Naši spolucestujúci mlčia, takže schádzame na prízemie v rozpačitom tichu. Dokonca nám k tomu nehrá ani výťahová hudba, ktorá by mohla priniesť trochu rozptýlenia.

Otvárajú sa dvere a na moje veľké prekvapenie ma Grey berie za ruku a drží ju v pevnom zovretí svojich dlhých prstov. Opäť pocítim to zvláštne chvenie a moje vyplašené srdce bije na polach. Keď ma vedie od výťahu, počujeme, ako sa ten mladý páru za nami dusí výbuchmi smiechu. Grey sa usmeje.

„Čo majú všetci s tými výťahmi?“ zamrmle.

Prechádzame rozľahlou zaľudnenou hotelovou halou ku vchodu, pri ktorom sa Grey vyhýba otáčiacim dverám a ja premýšľam, či je to preto, aby ma nemusel pustiť.

Vonku je nádherná májová nedele. Je slnečné počasie a v uliciach nie je takmer žiadna premávka. Ideme doľava, pokračujeme až na roh ulice, kde na priechode čakáme na zelenú. A stále ma drží za ruku. *Idem po ulici s Christianom Greyom a on ma drží za ruku!* Takto si ma ešte nikdy nikto neviedol. Som celá roztrasená a točí sa mi hlava. Snažím sa zamaskovať ten nesmierne široký úsmev, od ktorého mi hrozí to, že sa mi hlava rozpadne na dve časti. *Snaž sa upokojiť, Ana,* naliehavo prosíka moje podvedomie. Konečne sa rozsvieti zelená a my sa dáme do pohybu.

Obchádzame štyri bloky, kým dôjdeme k bistro Portland Coffee House, pri ktorom Grey púšťa moju ruku a otvára mi dvere, aby som mohla vojsť.

„Čo keby ste vybrali stôl a ja zatiaľ objednám niečo na pitie? Čo si dáte?“ pýta sa, ako vždy, zdvorilosť sama.

„Dám si... čaj English Breakfast. Ale vrecko, prosím, nevkladať.“

Prekvapene dvíha obočie.

„Takže si nedáte kávu?“

„Neznášam kávu.“

Usmeje sa.

„Tak dobre, čaj bez vrecka. Sladíte?“

„Nie, ďakujem.“ Klopí zrak k svojim prepleteným prstom.

„Dáte si niečo pod zub?“

„Nie, ďakujem,“ pokrútim hlavou a on odchádza k pultu objednať.

Nenápadne po ňom pokukujem, ako stojí v rade a čaká, kým ho obslúžia. Mohla by som ho pozorovať celý deň... Je vysoký, má široké ramená a napriek tomu je štíhly. A tie nohavice, čo mu

tým spôsobom splývajú z bokov.... *Bože môj.* Raz alebo dvakrát si svojimi elegantnými dlhými prstami prejde teraz už sice suché, ale stále ešte neuhladené vlasy. *Hmm... aj ja by som to rada urobila.* Táto nevítaná myšlienka okamžite spôsobila to, že sa moje líca opäť ocitli v jednom ohni. Hryziem si spodnú peru a znova sklopím zrak na svoje ruky – nie som práve nadšená z toho, akým smerom sa uberajú moje tvrdohlavé myšlienky.

„Zaujímalo by ma, na čo myslíte.“ Grey je späť a uhrančivo ma pozoruje.

Bezpochyby som červená až za ušami. *Práve som chcela zaboriť prsty do tvojich vlasov a premýšľala som, či budú hebké na dotyk.* Zláhka potrasiem hlavou. V rukách drží tácku, ktorú kladie na malý okrúhly stolík z brezovej dyhy. Podáva mi šálku s tanierkou, malú kanvičku a tanierik, na ktorom leží osamotené čajové vrecúško s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, môj obľúbený. On má kávu, na ktorej je z mliečnej peny vytvorený nádherný vzor lístka. *Ako to len robia?* zamýšľam sa mimovoľne. Kúpil si aj čučoriedkový koláčik... Odkladá tácku a sadá si oproti mne. Prekríži si nohy. Pôsobí neskutočne uvoľnené a v dokonalej súhre so svojím vlastným telom – to na ňom obdivujem. Ja sama som nešikovná a neohrabaná, a len ľažko som schopná dostať sa z bodu A do bodu B bez toho, aby som si neublížila.

„Nad čím premýšľate?“ pripomína mi.

„Toto je môj obľúbený čaj.“ Môj hlas pôsobí ticho a nezvukučne. Jednoducho nemôžem uveriť tomu, že sedím v portlandskej kaviarni oproti Christianovi Greyovi. Zamračí sa. Pochopil, že niečo skrývam. Ponáram čajové vrecko do kanvice a vzápäť ho pomocou lyžice vyberám. Keď ho odkladám na tanierik, Grey pobavene nakloní hlavu nabok a zvedavo zdvihne oboče.

„Svoj čaj mám rada čierny a slabý.“

„Aha. Je to váš priateľ?“

Počkať... Čože?

„Kto?“

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasmejeme sa, nervózna, ale aj zvedavá. Ako mu tá myšlienka napadla?

„Nie. José je môj dobrý kamarát, to je všetko. Prečo ste si mysleli, že je môj priateľ?“

„Podľa spôsobu, akým ste sa naňho usmievali. A on na vás.“ Drží ma v zajatí svojho pohľadu. Je taký znepokojujúci. Chcela by som uhnúť, ale som ako paralyzovaná... očarovaná.

„Beriem ho skôr ako súčasť rodiny,“ zašeplím.

Kývne hlavou, zdá sa, že ho moja odpoveď uspokojila, a zahľadí sa na svoj čučoriedkový koláčik. Dlhými prstami z neho zručne odstraňuje papierový košíček a ja ho pri tom fascinované pozorujem.

„Dáte si?“ pýta sa a ten jeho tajomný pobavený úsmev je späť.

„Nie, ďakujem,“ odmietam zamračene a znova civiem na svoje ruky.

„A ten chlapec, ktorého som včera videl v obchode. Ani ten nie je váš priateľ?“

„Nie, Paul je iba kamarát. Už som vám to včera povedala.“ Toto začína byť trochu hlúpe. „Prečo sa pýtate?“

„Zdá sa, že vás muži znervózňujú.“

No teda – to je osobné. *Znervózňuješ ma akurát takt ty, Grey.*

„Jednoducho ma desíte.“ Síce sa červenám, ale v duchu sa chválim za svoju úprimnosť. Znovu si so záujmom prezerám svoje ruky. Počujem, ako sa prudko nadychuje.

„To by som aj mal,“ zahundre. „Ste veľmi úprimná. Neskláňajte, prosím, hlavu. Rád vám vidím do tváre.“

Zdvihnem zrak a on mi venuje povzbudivý, ale trpký úsmev.

„Pomáha mi to odhadnúť, na čo myslíte,“ vydýchne. „Ste pre mňa záhadou, slečna Steelová.“

Záhadou? Ja?

„Na mne nie je nič záhadné.“

„Myslím si, že ste veľmi uzavretá,“ prehodí.

Naozaj? Jééj... ako to len robím? Točí sa mi z toho hlava. *Ja a uzavretá? Ani náhodou!*

„Okrem okamihov, keď sa červenáte, samozrejme. Čo je dosť často. Veľmi rád by som vedel, prečo sa červenáte.“ Vkladá si do úst malý kúsok koláča a začína ho pomaly prežúvať bez toho, aby zo mňa spustil oči. A ja sa ako na rozkaz zapýrim. *Dočerta!*

„To vždy robíte také dôkladné analýzy?“

„Ani som si to neuvedomil. Urazil som vás?“ zaznie prekvapene.

„Nie,“ odpovedám pravdivo.

„Dobre.“

„Ale ste veľmi panovačný.“

Pokrčí čelo, a pokiaľ sa nemýlim, tak nepatrne zrumenie.

„Som zvyknutý presadzovať si svoje, Anastasia,“ utrúsi. „A to za všetkých okolností.“

„O tom nepochybujem. Prečo ste mi neponúkli, aby som vás oslovovala krstným menom?“ prekvapím sama seba svojou trúfalosťou. Ako sme sa len mohli dostať k takým vážnym tématom? Vôbec sa to nevyvíja tak, ako by som si predstavovala. Ani sa mi nechce veriť, že voči nemu odrazu cítim takú nevraživosť. Akoby sa ma snažil sám pred sebou varovať.

„Moje krstné meno používajú iba členovia rodiny a blízki priatelia. Tak to mám rád.“

Aha. Takže nepovedal: „Hovorte mi Christian.“ Je to maniak posadnutý kontrolou, inak sa to vysvetliť nedá. Odrazu mám pocit, že by asi bolo lepšie, keby s ním ten rozhovor robila Kate. Nasiel by seberovnú. A navyše, ona je takmer blondína – presnejšie povedané, blondína s nádyhom dočervena – ako všetky ostatné

v jeho kancelárii. A je krásna, pripomína mi moje podvedomie. Ale tá predstava – Christian a Kate – sa mi nepáči.

Usrkávam si svoj čaj, a on vkladá do úst ďalší kúsok koláča.

„Ste jedináčik?“ pýta sa.

Teda... on neustále mení tému.

„Áno.“

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch.“

Prečo chce vedieť práve toto? Je to také čudné.

„Mama žije v Georgii so svojím novým manželom, Bobom.

Môj otčim žije v Montesane.“

„A váš otec?“

„Môj otec zomrel, keď som bola ešte batola.“

„To mi je ľuto,“ zašepká a v tvári sa mu zľahka mihne skormútený výraz.

„Nepamätam sa naňho.“

„A vaša matka sa znova vydala?“

Zaškerím sa.

„To si píšte.“

Nechápavo stiahne oboče.

„Vy nie ste práve otvorený typ človeka, čo?“ poznamená sucho, a s náznamom hlbokého zamyslenia si mädlí bradu.

„Podobne.“

„Ale vy už ste ma raz spovedali. A ja si spomínam na pár veľmi osobných otázok,“ zaškerí sa na mňa.

Preboha živého. On mi pripomína tú „gay“ otázku. Znovu ma kvôli nej fackuje hanba. Viem, že niekedy v priebehu nasledujúcich rokov budem potrebovať nejakú intenzívnu terapiu, aby som sa tak necítila vždy, keď si na to spomeniem. Rýchlo začínam tárať niečo o svojej matke – čokoľvek, len aby som potlačila tú spomienku.

„Moja mama je úžasná. Nevyliečiteľná romantička. Práve prežíva svoje štvrté manželstvo.“

Christian prekvapene dvíha obočie.

„Chýba mi,“ pokračujem. „Teraz má Boba. A ja iba dúfam, že naň dá pozor a že zachráni situáciu, keď sa jej bláznivé nápady nepodarí tak, ako si ich namaľovala,“ usmejem sa s láskou. Už som ju tak dlho nevidela. Christian ma skúmavo pozoruje a občas si usrkne zo svojej kávy. Naozaj by som sa nemala pozerať na jeho ústa.

„A s otčimom vychádzate dobre?“

„Samozrejme. Vyrastala som s ním. Považujem ho za svojho otca.“

„A aký je?“

„Ray? Je dosť.... uzavretý.“

„A to je všetko?“ začuduje sa.

Pokrčím plecami. Čo akože čaká? Môj životný príbeh?

„Uzavretý asi ako jeho nevlastná dcéra,“ pokúša sa ma vyprovokovať.

Odolávam pokušeniu prevrátiť oči.

„Má rád futbal – hlavne ten európsky – a bowling, a muškárenie a výrobu nábytku. Je tesár. Bývalý vojak,“ konštatujem.

„A vy ste s ním žili?“

„Áno. Keď som mala pätnásť rokov, mama sa zoznámila s manželom číslo tri. A ja som zostala s Rayom.“

Zamračí sa, ako keby tomu celkom nerozumel.

„Prečo ste nechceli žiť so svojou matkou?“ utrúsi.

Tak do toho ho ale naozaj nič nie je.

„Manžel číslo tri žil v Texase. No môj domov bol v Montesane. A... pochopte, mama bola čerstvo vydatá.“ Odmlčím sa. Mama o manželovi číslo tri nikdy nehovorí. Kam tým Grey mie ri? Toto ho *naozaj* nemusí zaujímať. *Túto hru však môžu hrať aj dvaja.*

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch,“ vyzývam ho.

Pokrčí plecami.

„Môj otec je právnik a mama je detská lekárka. Žijú v Seattli.“

Hm... vyrastal v zámožnej rodine. V duchu si predstavujem ten úspešný manželský páru, ktorý adoptoval tri deti; pričom z jedného z nich sa vykluje krásny muž, ktorý sa ponorí do sveta obchodu a bez cudzej pomoci si ho podmaní. Čo ho asi k tomu viedlo? Jeho rodičia musia byť naňho hrdí.

„A čo robia vaši súrodenci?“

„Elliot je staviteľ a moja malá sestra je v Paríži, kde študuje kuchárske umenie u voľajakého renomovaného francúzskeho šéfku-chára.“ Pozrie sa na mňa podráždeným pohľadom – buď nechce hovoriť o sebe, alebo o svojej rodine.

„Počula som, že Paríž je prekrásny,“ utrúsim. Prečo nechce hovoriť o svojej rodine? Lebo je adoptovaný?

„Je nádherný. Boli ste tam?“ spýta sa, a jeho napätie upadá do zabudnutia.

„Nikdy som neopustila Štáty.“ Tak a nakoniec sa bavíme o banalitách. Čo predo mnou skryva?

„Chceli by ste sa tam pozrieť?“

„Do Paríža?“ Ledva tú vetu zo seba vykoktam. Vyvádzza ma to z miery – kto by sa nechcel pozrieť do Paríža? „Samozrejme,“ pripúšťam. „Ale Anglicko by som videla ešte radšej.“

Nakláňa hlavu nabok a ukazovákom si prechádza po spodnej pere... *Bože.*

„Pretože...?“

Zažmurkám. Začni sa sústredit, Steelová!

„Je to domov Shakespeara, Austenovej, sestier Brontëových... Thomasa Hardyho. Rada by som videla miesta, ktoré inšpirovali týchto ľudí na napísanie takých úžasných kníh.“

Tá zmienka o literárnych velikánoch mi pripomína, že by som mala študovať. Pohľadom kontrolujem hodinky. „Už radšej pôjdem. Musím sa učiť.“

„Na skúšky?“

„Áno. Začínajú sa v utorok.“

„Kde je auto slečny Kavanaghovej?“

„Na hotelovom parkovisku.“

„Odprevadím vás späť.“

„Ďakujem za čaj, pán Grey.“

Vyčarí ten svoj zvláštny, úžasne tajomný úsmev.

„Nemáte za čo, Anastasia. Potešenie bolo na mojej strane. Podľa,“ zavelí a natiahne ku mne ruku. Celá omámená ju vezmem a nechávam sa vyviesť von z kaviarne.

Mierime späť k hotelu v niečom, čo by som rada pomenovala spoločným mlčaním. Aspoň on vyzerá ako zvyčajne. Pokojne a vyrovnané. Zato ja sa zúfalo snažím vyhodnotiť, ako vlastne tá naša malá ranná káva dopadla. Mám pocit, akoby som práve absolvovala vstupný pohovor na nejakú pozíciu, lenže netuším na akú.

„To vždy nosíte džínsy?“ nadhodí načakane.

„Väčšinou.“

Prikývne. Sme späť, stojíme pri priechode k hotelu. V hlave mi vŕia zmätené myšlienky. *Toto čo bolo za otázku?* Viem, že náš čas vypršal. Je to tak. A ja som ho premárnila, to viem tiež. Aj tak určite niekoho má.

„Chodíte s niekým?“ vyhŕknem. Doparoma – *naozaj som to práve vyslovila nahlas?*

Vytiahne jeden kútik v polovičnom úsmeve a zahľadí sa na mňa.

„Nie, Anastasia. Ja na chodenie veľmi nie som,“ hovorí mierne.

Uf... a to čo znamená? Nie je homosexuál. Alebo možno je. V tom rozhovore mi musel klamať. Chvíľu mám pocit, že sa mi to chystá vysvetliť, dať mi k tomu záhadnému tvrdeniu nejaký návod, ale on mlčí. Musím ísť. Musím sa pozviechať a usporiadať

si myšlienky. Musím sa dostať z jeho vplyvu. A tak vykročím, pričom zakopnem a strmhlav padám na cestu.

„Dočerta, Ana!“ vykrikne Grey. Šklbne tou rukou, ktorou ma ešte stále drží tak silno, že ma strhne späť k sebe, zatiaľ čo okolo prefrčí cyklista, ktorý si to ženie jednosmerkom v protismere, a iba tesne ma minie.

Stane sa to tak rýchlo – v jednej chvíli padám, a v ďalšej som v Christianovom náručí a on si ma pevne tlačí na hrudník. Cítim jeho čistú a osobitú vôňu. Je to zmes čerstvo vypranej voňavej bielizne a nejakej drahej kolínskej. Doslova ma to opája. Zhlboka sa nadychujem.

„Si v poriadku?“ zašeptá. Jednou rukou ma objíma a tlačí k sebe, zatiaľ čo prsty druhej ruky jemne prechádzajú po mojej tvári, aby sa presvedčil, či som celá. Palcom zavadí o moju spodnú peru a ja počujem, ako mu viazne dych. Uprene sa mi zadíva do očí, a ja na okamih ten jeho dychtivý uhrančivý pohľad opäťujem; alebo je to možno celá večnosť... nakoniec môj zrak neomylne sklzáne k jeho krásnym perám. A ja si úplne prvýkrát vo svojom živote prajem, aby ma niekto pobozkal. Chcem cítiť jeho pery na svojich.

Kapitola 4

Tak už ma, dočerta, pbozkaj! pokúšam sa mu vsugerovať, sama neschopná pohybu. Som paralyzovaná nejakou zvláštnou potrebou, dočista uväznená v jeho moci. Fascinovane civiem na jeho ústa a on na mňa upiera zastrený, tmavnúci pohľad. Jeho dych sa prehluje, a ja prestávam dýchať. *Držíš ma predsa v náručí.* Tak *ma pbozkaj.* Prosím. Zatvára oči a s hlbokým nádychom ľahko potrasie hlavou, akoby tým odpovedal na moju nevyslovenú prosbu. Keď znova otvorí oči, zrkadlí sa v nich nové odhadanie, neochvejné rozhodnutie.

„Anastasia, mala by si sa odo mňa držať ďalej. Nie som pre teba ten pravý,“ zašepká. Čože? A toto čo má znamenať? To by som azda mala posúdiť sama, nie? Zamračím sa na neho a moju myseľ zaplavuje horký nesúhlas.

„Dýchaj, Anastasia, dýchaj. Ja ťa teraz znova postavím a pustím ťa,“ prehovára ku mne ticho, a pritom ma od seba jemne odťláča.

Žilami sa mi divoko valí adrenalín, vyplavený po tom bezmála dokonalom karambole s cyklistom, a vďaka tesnej Christianovej blíz-

kosti. Podlamujú sa mi kolená a točí sa mi hlava. *NIE!* Kričí moje podvedomie, keď ma Christian púšťa. Zrazu sa cítim okradnutá. Ruky necháva položené na mojich pleciach a drží si ma na dĺžku ramien, starostlivo skúmajúc moju reakciu. A jediná vec, na ktorú som v tú chvíľu bola schopná myslieť, je, že som chcela, aby ma pobožkal – dala som mu to dostatočne najavo –, a on to neurobil. *Nestojí o mňa.* On o mňa jednoducho nestojí. Totálne som tú rannú kávu pokašľala.

„Som v poriadku,“ vydýchnem, keď sa mi vráti reč. „Dakujem,“ zahundrem a od samého poníženia umieram. Ako som len mohla našu situáciu tak strašne zle odhadnúť? Musím sa dostať preč z jeho dosahu.

„Za čo?“ začuduje sa. Ešte stále má ruky na mojich ramenách.
„Že si ma zachránil,“ zašeplkám.

„Ten idiot išiel v protismere. Som rád, že som tu bol. Ešte teraz sa trasiem pri predstave, čo všetko sa ti mohlo stať. Nechceš si ísť na chvíľu sadnúť do hotela?“ Púšťa ma, ruku necháva klesnúť pozdĺž tela a ja pred ním stojím a pripadám si ako blázon.

Miernym potrasením si prečistujem hlavu. Jednoducho už chcem ísť. Všetky moje tajné nevyslovené sny sa váľajú v prachu. On ma nechce. *Čo som si to nahovárala?* nadávam si. *Čo by s tebou Christian Grey robil?* vysmievam sa mi moje podvedomie. Ovijam si ruky okolo trupu, otáčam sa späť na ulicu a s úľavou zaznamenávam, že už svieti zelená. Rýchlo vyrážam po priechode, viem, že Grey ma nasleduje. Pred hotelom sa k nemu otočím, ale nie som schopná pozrieť sa mu do očí.

„Dakujem za čaj. A aj za to fotenie,“ vysúkam zo seba.

„Anastasia... ja...“ zarazí sa. Úzkosť v jeho hlase priťahuje moju pozornosť, takže sa naňho mimovoľne pozriem. Jeho sivý pohľad je beznádejný, nervózne si prehrabuje prstami vlasy. Vypadá zničený, frustrovaný, má strhaný výraz a jeho sebaovládanie sa niekam vyparilo.

„Áno, Christian?“ vyšteknem podráždene, keď pokračuje v mlčaní. Skrátka už chcem vypadnúť. Potrebujem vziať svoju krehkú, zranenú pýchu a pokúsiť sa znova ju zlepíť dohromady.

„Vela šťastia pri štátniciach,“ zamrmle.

Ha! Tak to je ten dôvod, prečo vyzerá taký zničený? To má byť zbohom? Skrátka mi popráje šťastie pri skúškach?

„Vďaka.“ Nedarí sa mi skryť sarkazmus v hlase. „Zbohom, pán Grey.“ Otáčam sa na päte – celkom ohromená faktom, že sa pri tom nepotknem – a bez toho, aby som mu venovala ďalší pohľad, miznem v podzemných garážach.

Len čo ma pohltil betónová tma parkoviska pretkaná matným svetlom žiariviek, opieram sa o stenu a vkladám si hlavu do dlaní. Čo som vlastne čakala? Cítim, ako sa mi do očí hrnú nepozvané a nevitané slzy. *Prečo plačem?* Zosúvam sa k zemi, kvôli tej nezmyselnej reakcii som sama na seba naštvaná. Priťahujem si kolená k telu a schúlim sa do kľbka. Chcela by som sa scvrknúť. Možno by sa tá absurdná bolesť zmenšila. Položím si bradu na kolená a nechávam tie hlúpe slzy tiecť prúdom. Plačem pre stratu niečoho, čo som nikdy v živote nemala. *Aké smiešne...* Oplakávať niečo, čo nikdy neexistovalo – pochovanú nádej, stratené sny, sklamané očakávanie.

Nikdy predtým som nebola tým, kto by bol odmiestnutý. Jasné, vždy som bola medzi poslednými, koho vybrali do družstva basketbalu alebo volejbalu, ale tomu rozumiem – kombinácia behania a nejakej ďalšej činnosti, akou je napríklad hádzanie lopty, to nie je nič pre mňa. V akomkoľvek športe som nanič.

Ešte nikdy som sa nikomu takto neponúkla. Môj život je jeden veľký mindrák – som príliš bledá, chudá, nedbalo upravená, neohrabaná – a tým sa dlhý výpočet mojich nedostatkov končí. Takože som potenciálnych nápadníkov nemusela práve odháňať. Áno, bol tu jeden spolužiak z hodín chémie, ktorému som sa páčila,

ale nikto predtým ma nezaujal. Okrem Christiana. Prekliateho Greya. Možno by som mala byť ústretovejšia voči prejavom Paula Claytona a Josého Rodrigueza, aj keď som si istá, že ani jeden z nich kvôli mne neplače nikde v kúte. Možno sa iba potrebujem poriadne vyplakať.

Prestaň! Okamžite s tým prestaň! zakričí na mňa moje podvedomie, ruky založené, zapreté na jednej nohe a druhou si naštvané podupkáva. *Nasadni do auta, tahaj domov a začni sa učiť. Zabudni na neho... Hned!* A prestaň sa vyžívať v tom sebaľútostivom svinstve.

Aby som sa upokojila, zhlboka sa nadýchchnem a dvíham sa. *No tak, spamätaj sa, Steelová.* Vyrážam ku Katinmu autu a po ceste si utieram slzy. Už naňho nechcem myslieť. Budem tú nepríjemnú udalosť považovať za skúsenosť a budem sa sústrediť na skúšky.

Ked' prichádzam domov, Kate sedí za jedálenským stolom pri svojom notebooku. Jej uvítací úsmev vädne hneď, keď ma zbadá.

„Ana, čo sa stalo?“

Ach nie. Len nie inkvizícia Katheriny Kavanaghovej. Iba po krútim hlavou, čím jej dávam jasne najavo – *daj si pohov, Kavanaghová.* Ale práve tak by som mohla zaobchádzať s hluchým, slepým a nemým.

„Ty si plakala.“ Má výnimočný dar zdôrazňovať skutočnosti, ktoré sú na prvý pohľad zjavné. „Čo ti ten bastard urobil?“ zavrčí a pôsobí pri tom... fakt desivo.

„Ale nič, Kate.“ A to je práve ten problém. Pri tej myšlienke sa trpko usmejem.

„Tak prečo si teda plakala? Ty nikdy neplačeš,“ vraví už miernejšie. Vstáva, z jej zelených očí vyžaruje účasť. Objíma ma a tlačí k sebe. Budem jej musieť povedať aspoň niečo, aby som sa jej zbavila.

„Takmer ma zrazil cyklista.“ Nič lepšie mi nenapadá, ale aspoň na chvíľu to odpútava jej pozornosť... od neho.

„Preboha, Ana – si v poriadku? Nie si zranená?“ Podrží si ma v natiahnutých rukách a zbežne ma kontroluje pohľadom.

„Nie, Christian tej zrážke zabránil,“ hlesnem. „Ale bola som celkom otriasená.“

„Tak to chápem. A aké to s ním vlastne bolo? Ved’ ty kávu neznášaš.“

„Dala som si čaj. Bolo to fajn, ale niet o čom rozprávať. Vážne neviem, prečo ma pozval.“

„Pretože sa mu páčiš, Ana.“ Ruky jej ovisnú.

„Teraz už nie. Už sa nestretneme.“ Áno, darí sa mi tváriť nezúčastnene.

„Hm?“

No zbohom. Neskočila na to. Tak ako naposledy, aj teraz odchádzam do kuchyne, aby mi nevidela do tváre.

„Čo tým akože myslíš?“

„Ježiš, Kate, to je jasné.“ Prudko sa otáčam, takže sa stretнемe pohľadmi vo dverách kuchyne.

„Mne teda nie,“ hovorí. „Dobre, tak má viac peňazí ako ty... ale, Ana, on má viac peňazí než väčšina ľudí v Amerike!“

„Kate, on je...“ myknem plecami.

„Ana! Prekristapána, kol’kokrát ti to ešte budem musieť povedať? Ty si super kost!“ skáče mi do reči. Ach nie, už je to tu zas.

„Kate, prosím. Chcem sa ísť učiť,“ prerušujem ju.

Zamračí sa na mňa.

„Dobre, chceš vidieť ten článok? Je hotový. José urobil pár skvelých fotiek.“

Naozaj sa chcem týrať vizuálnou spomienkou na krásneho Christiana *Nechcem-ťa* Greya?

„Že váhaš.“ S nenúteným úsmevom sa ťahám k notebooku. A on je tam, díva sa na mňa z čiernobielej fotky. Uprene ma sleduje a vidí, ako poňom túžim.

Predstieram, že článok čítam, ale celý čas len opäťujem Greyov sivý pohľad a snažím sa príšť na to, prečo by nemal byť pre mňa tým pravým... jeho vlastnými slovami. A zrazu ma to udrie priamo do očí. On je jednoducho príliš krásny. Sme ako dva protipóly. Ako keby sme obaja pochádzali z inej dimenzie. Odrazu sa cítim ako Ikarus, ktorý sa dostal až príliš blízko k slnku, spálil sa a zrútil sa k zemi. Teraz už tie jeho slová dávajú zmysel. Toto tým určite myšľel, teraz už to odmietnutie beriem lepšie... trochu. S tým sa dá žiť. Chápem to.

„Dobrá práca, Kate,“ dostanem zo seba. „Idem sa učiť.“ Už na neho nebudem myslieť, aspoň teraz. To si sľubujem, keď otváram svoje poznámky a začítam sa do nich.

Až v posteli, keď sa pokúšam zaspaať, dovoľujem svojim myšlienкам, aby sa v mojich spomienkach zatúlali k tomu podivnému dopoludniu. Znovu a znowu sa vracam k tej poznámke. *Na chodenie veľmi nie som.* Som na seba naštvaná, že mi jej význam nedošiel hneď. Skôr, než ma držal v náručí a každučká bunka môjho tela prosila o jeho bozk. Povedal to predsa jasne – nestojí o mňa ako o priateľku. Otáčam sa nabok. Napadá mi, či trebárs nedrží celibát. Zatváram oči a začínam podliehať spánku. Trebárs sa pre niekoho šetrí. *Hmm, ale určite nie pre teba.* To sa ozýva moje ospalé podvedomie a uštedruje mi posledný úder tesne predtým, než popustím uzdu svojim snom. Tú noc sa mi sníva o sivých očiach, o obrázkoch lístkov v mliečnej pene a ja bežím tmavými, strašidelne osvetlenými miestami a netuším, či pred niečím utekám, alebo tomu bežím v ústrety... ľažko povedaať.

Položím pero. Hotovo. Štátnice sú za mnou. Na tvári sa mi rozlieva úsmev mačky Šklabky. A je to pravdepodobne môj prvý úsmev za posledný týždeň. Je piatok a my sa večer chystáme oslavovať

– akože *naozaj* oslavovala. Dokonca by som sa mohla opíť. Nikdy v živote som sa totiž neopila. Cez aulu letmo pozriem na Kate, ktorá ešte stále zúrivo píše. Päť minút do konca. A je to tu, koniec mojich školských rokov. Už nikdy nebudem musieť takto sedieť medzi vynervovanými, navzájom separovanými študentmi. V duchu od samej radosti robím kotrmelce s vedomím toho, že je to jediné miesto, kde niečo také dokážem. Kate dopisuje a odkladá pero. Mrknem tým smerom a ja teraz pre zmenu zachytávam jej Škľabkin úsmev.

Domov ideme spolu jej mercedesom, o skúškach sa naschvál nebavíme. Kate je skôr zaujatá tým, čo si večer oblečie do baru. Pri dome sústredene lovím v kabelke kľúče.

„Ana, máš tu balíček.“ Kate stojí na schodoch a v ruke zviera zásielku zabalenú do hnedého kartónového papiera. *Zvláštne*. Na Amazone som si v poslednom čase nič neobjednávala. Kate mi podáva balíček a berie si odo mňa kľúče, aby odomkla. Je adresovaný slečne Anastasii Steelovej. Nie je na ňom adresa ani meno odosielateľa. Možno je to od mamy alebo od Raya.

„To bude od našich.“

„Tak to otvor!“ Kate prekypuje vzrušením, keď sa hrnie do kuchyne pre naše *skúšky-sú-za-nami-hurá* šampanské.

Otváram zásielku a vnútri nachádzam polokožený box na knihy, obsahujúci tri zachované, na prvý pohľad identické knižky v starej textilnej väzbe a jednoduchú bielu kartičku. Je na nej odkaz napísaný čiernym atramentom veľmi úhľadným písmom:

„*Prečo ste mi nepovedali, že je to nebezpečné? Prečo ste ma nevarovali?*“

„*Pretože dámmy vedia, na čo si majú dávať pozor, pretože čítajú romány, ktoré ich na také nástrahy upozornia...*“

Okamžite spoznávam úryvok z *Tess*. Som omráčená zhodou náhod, veď som teraz na svojej záverečnej skúške tri hodiny v kuse písala o románoch Thomasa Hardyho. Možno to nie je náhoda... možno je to úmysel. Pozorne si knihy prezerám. Je to trojzväzkové vydanie *Tess z d'Urbervillovcov*. Otváram obal jednej z nich. Na titulnej strane je starým druhom písma vyrazené.

London: Jack R. Osgood, McIlvaine and Co., 1891.

Preboha – to je prvé vydanie! To muselo stáť celé imanie – a mne okamžite dochádza, kto mi ich poslal. Kate, ktorá teraz stojí po mojom boku, na tie knihy ohromene zíza. Berie mi z ruky lístok.

„Prvé vydanie,“ hlesnem.

„Nie.“ Katine oči sa rozširujú úžasom. „Grey?“

Prikývnem. „Nikto iný mi nenapadá.“

„Čo znamená ten odkaz?“

„To netuším. Ale myslím si, že je to varovanie – namojveru, on ma už zase varuje. Čo sa mu dobýjam do dverí?“ mračím sa.

„Ja viem, že sa oňom nechceš baviť, Ana, ale on je z teba vážne hotový. Či už ťa varuje, alebo nie.“

Celý minulý týždeň som si neutrúfla na Greya ani pomyslieť. Pripúšťam... jeho sivé oči ma ešte stále prenasledujú v snoch, ale viem, že to zaberie celú večnosť, kým dostanem z hlavy ten pocit, čo som mala, keď ma držal v náručí, než vygumujem spomienky na jeho nádhernú vônu. Prečo mi to však posiela? Jasne mi povedal, že nie som pre neho ničím.

„Našla som tu jedno prvé vydanie *Tess* na predaj v New Yorku za štrnásťtisíc dolárov. Ale toto tvoje vyzerá, že je v oveľa lepšom stave. Muselo stáť viac.“ Kate to práve konzultuje so svojím dobým priateľom Googlohom.

„Ten úryvok – to hovorí Tess svojej mame po tom, čo ju Alec d'Überville zneužije.“

„Ja viem,“ prehodí Kate. „Čo sa tým pokúša naznačiť?“

„Nemám potuchy a ani ma to nezaujíma. Toto od neho jednoducho nemôžem prijať. Pošlem mu to späť s rovnako nepochopiteľným úryvkom z nejakého iného bezvýznamného miesta v knihe.“

„Napríklad z tej časti, kde ju Angel Clare posiela do kelu?“ pýta sa Kate s kamennou tvárou.

„Áno, presne z tej,“ zasmejem sa. Milujem Kate; vždy ma podrží. Balím knihy späť a odkladám ich na jedálenský stôl. Kate mi podáva pohár šampanského.

„Na koniec skúšok a na náš nový život v Seattli,“ usmeje sa.

„Na koniec skúšok, na náš nový život v Seattli. A na výborné výsledky.“ Štrngáme na to.

Bar je hlučný a preplnený – plný takmer – absolventov, ktorí sa chcú opíť do nemoty. Pripája sa k nám José. Má síce pred sebou ešte rok, ale má chuť oslavovať a dodáva nám odvahu čeliť našej novonadobudnutej slobode tým, že nám všetkým kupuje plnú karafu margarity. Keď dopíjam piaty pohár, je mi jasné, že po tom šampanskom to neboli úplne najlepší nápad.

„Čo budeš teraz robiť, Ana?“ huláka na mňa José cez okolitý hluk.

„Sťahujem sa s Kate do Seattlu. Rodičia jej tam kúpili byt.“

„*Dios mío*, čo si tu teraz počnem? Ale na tú moju výstavu prídeš.“

„Samozrejme, že áno, José. Tú si za nič na svete nenechám ujsť,“ uisťujem ho s úsmevom a on mi dáva ruku okolo pása a pritahuje si ma bližšie k sebe.

„To, že tam prídeš, pre mňa veľmi veľa znamená, Ana,“ šepká mi do ucha. „Dás si ešte margaritu?“

„José Luis Rodriguez – ty sa ma snažíš opíť. A mám dojem, že sa ti to darí,“ uškrniem sa. „Myslím, že si dám radšej pivo. Dôjdem nám po džbán.“

„Viac pitia, Ana!“ zahlaholí Kate.

Kate má výdrž ako býk. Ruku má omotanú okolo Leviho, jedného z našich britských spolužiakov a zabehnutého fotografa študentských novín. Vzhľadom na pokročilú opitosť už však fotenie vzdal. Teraz má oči iba pre Kate. Tá je ako zvyčajne očarujúca – vo svojom miniatúrnom živôtiku, vypasovaných džínsoch, vysokých podpätkoch a s vyčesanými vlasmi, ktorých uvoľnené pramienky jemne lemujú jej tvár. To ja som skôr na tričká a conversky, aj keď práve teraz mám na sebe svoje najpriliehavejšie džínsy. Vyvliekam sa z Josého objatia a vstávam od stola.

Ej, motá sa mi hlava.

Musím sa chytiť operadla stoličky. Dávať tequila do koktailov – kto to kedy počul?

Cestou k baru mi prebleskne hlavou, že by som mala ísť na toaletu, keď už stojím. *Uvažuješ bystro, Ana.* Namáhavo sa predieram davom. Pri toaletách je, samozrejme, nával, ale aspoň stojím v pokojnej a chladnej chodbe. Nahmatám mobil, aby som pri tom čakaní niečím zabila čas. *Hmm... Komu som to volala naposledy?* Josému? A predtým – to číslo nepoznávam. No jasné. Grey, myslím, že je to jeho číslo. Zachichocem sa. Nemám predstavu, kolko je hodín; možno ho zobudím. Trebárs by mi mohol prezradíť, prečo mi poslal tie knihy a tú šifrovanú správu. Ak chce, aby som sa od neho držala ďalej, má mi dať pokoj. Potláčam opileckú grimasu a vytáčam spätnú voľbu. Berie to na druhé zazvonenie.

„Anastasia?“ Je prekvapený, že volám. No, vlastne, aj ja som prekvapená, že mu volám. A potom si môj omámený mozog niečo všíma... ako poznal, že som to ja?

„Prečo si mi poslal tie knihy?“ zaštěbotám prípito.

„Anastasia, si v poriadku? Hovoríš voľajako divne.“ Jeho hlas je plný znepokojenia.

„Ja nie som čudná, to ty.“ Tak – a má to. Teraz to schytal od mojej alkoholom povzbudenej odvahy.

„Anastasia, ty si pila?“

„Čo ťa je do toho?“

„Som... zvedavý. Kde si?“

„V bare.“

„V ktorom bare?“ Teraz už znie podráždene.

„V portlandskom bare.“

„Ako sa dostaneš domov?“

„Však ja si už cestu nájdem.“ Tento rozhovor sa nevyvíja práve tak, ako som si predstavovala.

„Tak v ktorom bare si?“

„Prečo si mi poslal tie knihy, Christian?“

„Anastasia, kde si? Povedz mi to. Hned.“ Jeho tón je taký... taký panovačný. To je jeho zvyčajná posadnutosť kontrolou. Predstavujem si ho ako filmového režiséra zo starých čias – v pumpkách, ako drží dobový megafón a trstenicu. Pri tejto predstave sa nahlas rozosmejem.

„Ty si taký... dominantný,“ chichúňam sa.

„No tak mi pomôž, Ana, kde, dočerta, si?“

Christian Grey predo mnou nadáva. Znovu sa zasmejem.

„Som v Portlande... to je strááášne ďaleko od Seattlu.“

„Kde v Portlande?“

„Dobrú noc, Christian.“

„Ana!“

Skladám. Ha! Lenže mi nič nepovedal o tých knihách. Zamracím sa. Misia nesplnená. Som fakt dosť opitá – zatiaľ, čo sa posúvam v rade, nepríjemne sa mi točí hlava. Ale čo, účelom flámu bolo opiť sa. A to sa mi podarilo. Tak také to teda je – *pravde-*

podobne to nebude skúsenosť, ktorú by som si chcela zopakovať.
Konečne sa dostávam na rad.

Otupene zízam na leták prievnený na vnútorej strane dverí toalety, vychvalujúci prednosti bezpečného sexu. No to ma po-drž, je možné, že som práve volala Christianovi Greyovi? Dočer-ta. Ozýva sa vyzváňanie môjho mobilu. Od ľaknutia nadskočím a prekvapene zdvihnem.

„Ahoj,“ vykokať nesmelo do slúchadla. S tým som teda ne-počítala.

„Idem si po teba,“ oznámi a položí. Iba Christian Grey dokáže znieť tak chladne a zároveň nebezpečne.

Do hája. Súkam sa do nohavíc. Srdce mi búcha ako na po-plach. Ide si po mňa? *To nie.* Asi budem vracať... alebo nie... som v pohode. Tak počkať. Čahá ma za nos. Nepovedala som mu, kde som. Nemôže ma tu nájsť. A, mimochodom, trvalo by mu hodiny sa sem zo Seattlu dostať a v tom čase tu už dávno nebudeme. Umývam si ruky a skúmam svoju tvár v zrkadle. Pôsobím ľahko prekrvene a trochu rozmažane. *Hmm... to bude asi tou tequilou.*

Celú večnosť potom čakám pri bare na džbán piva a konečne sa vraciám ku stolu.

„Bola si dlho preč,“ vyčíta mi Kate. „Kde si bola?“

„Čakala som v rade na toalety.“

José s Levim vášnivo debatujú o nejakom miestnom bejzbálovom tíme. José preruší svoj vášnivý výlev, aby nám všetkým nalial pivo, a ja si dám poriadny dúšok.

„Kate, myslím, že sa radšej pôjdem prevetrať na čerstvý vzduch.“

„Ty nič nevydržíš, Ana.“

„O päť minút som späť.“

Znovu si razím cestu davom. Začína sa mi robiť zle, motá sa mi hlava a nohy ma nenesú práve isto. Aspoň nie tak isto ako zvyčajně.

Až keď hltám chladný večerný vzduch na parkovisku, zisťujem, ako veľmi som sa vlastne opila. Mám neostré videnie, naozaj vidím dvojmo ako v starých animáciách Toma a Jerryho. Asi budem vracať. Prečo som sa vlastne takto zriadila?

„Ana,“ pripája sa ku mne José. „Si v pohode?“

„Myslím, že som toho vypila trochu veľa,“ mdlo sa na neho usmejem.

„To aj ja,“ zahundre a skúmavo sa na mňa zahľadí tým svojím tmavým pohľadom. „Nepotrebuješ sa oprieť?“ pýta sa, pristupuje bližšie a berie ma okolo pása.

„José, je mi fajn. Myslím, že to zvládnem.“ Jemne sa ho pokúšam odstrčiť.

„Prosím, Ana,“ zašeplá, to už ma drží v náručí a tlačí k sebe.

„José, čo to robíš?“

„Ty vieš, že ťa mám rád, Ana. Prosím.“ Jednou rukou, ktorú má položenú na mojich bedrách, si ma pridržuje a druhou mi dvíha bradu. *To hádam nie... on sa ma chystá pobožkať.*

„Nie, José, prestaň – nie.“ Strkám do neho, ale jeho telo je ako hradba tvorená pevnými svalmi, nedokážem s ním hnúť. Medzitým mi zaboril ruku do vlasov a teraz ma za ne pridržuje.

„Prosím, Ana, *cariño*,“ šepká tesne pri mojich perách. Jeho dych je horúci a vonia príliš sladko – pivom a margaritou. Drobňými bozkami si preráža cestu pozdĺž hrany mojej čeľuste až ku kútikom úst. Vnímam svoju rastúcu paniku, som opitá a nemám to pod kontrolou. Ten pocit ma desí.

„José, nie,“ zaprosím. *Toto nechcem.* Si môj priateľ a asi budem vracať.

„Myslím, že dáma povedala nie,“ ozve sa z tmy ticho. Došľaka. Christian Grey, on je tu. Ako? José ma púšťa.

„Grey,“ povie stroho.

So strachom otáčam pohľad ku Christianovi. Ten pre zmenu vraždí očami Josého, zlosťou celý bez seba. Do hája. Potom sa mi dvíha žalúdok. Moje telo už ďalej nedokáže tolerovať všetok ten alkohol a ja v nútenom predklone teatrálne vraciam na chodník.

„Ups – *dios mío, Ana!*“ José odo mňa znechutene odskakuje. Grey hmatne po mojich vlasoch, odstraňuje ich z palebnej zóny a jemne ma nasmeruje k vyvýšenému kvetináču na okraji parkoviska. S nesmiernou úľavou zaznamenávam, že sme v relatívnej tme.

„Pokiaľ budeš ešte vracať, urob to tu. Podopriem ťa.“

Jednou rukou ma objíma okolo ramien, v druhej zviera moje vlasy v provizórnom chvoste tak, aby mi nepadali do tváre. Nemotorne sa ho pokúšam odstrčiť, ale vzápäť znova vraciam... a potom ešte raz. *Panebože... ako dlho to ešte bude trvať?* Dokonca aj potom, keď už je môj žalúdok prázdný a nič už zo mňa nejde, zmietajú mojím telom plané kŕčovité sťahy. V duchu si prisahám, že už sa nikdy v živote neopijem. O takej príšernej situácii sa aj tak nedá hovoriť nahlas. Konečne to prestáva.

Rukami sa opieram o tehlovú stenu kvetináča, sotva sa držím na nohách. Také dôkladné vracanie je naozaj vyčerpávajúce. Grey ma púšťa a podáva mi vreckovku. Len on môže mať čistú bavlnenú vreckovku s monogramom. *CTG...* Ani som nevedela, že sa také ešte dajú kúpiť. Keď si utieram svoje ústa, mimovoľne sa zamýšľam na tým, čo znamená to *T*. Nedokážem sa odhodlať na to, aby som sa naňho pozrela. Prepadám sa od hanby, znechutnená sama sebou. Momentálne túžim po tom, aby ma pohltila hlina pod tými azalkami v kvetináči. Byť všade inde, len nie tu.

José ešte stále postáva pri vchode do baru a sleduje nás. So zakvílením si vkladám hlavu do dlaní. Tento okamih je bezpochyby tým najhorším v mojom živote. Hlava sa mi točí už iba z toho, ako sa snažím vybaviť si ten, ktorý viedol doteraz – a jediný, ktorý mi napadá, je Christianovo odmietnutie. Ale toto je oveľa, oveľa viac než

jednoduché poníženie. Risknem jeden krátky pohľad na jeho tvár. Pozerá sa na mňa, v tvári dočista vyrovnaný, nič nehovoriaci výraz. Otáčam sa k Josému, ktorý sám vyzerá trochu zahanbený a práve tak ako ja dosť vyvalený z Greya. Prešpikujem ho svojím nazosteným pohľadom. Mám pári vybraných slov, ktorími by som rada počastovala môjho takzvane najlepšieho kamaráta, ale žiadne z nich sa nedá vysloviať pred pánom výkonným riaditeľom Christianom Greyom. *To si hádam robíš žarty, Ana. Práve tā videl, ako hádžeš šablú na chodník a do miestnej flóry. Už si určite povšimol, že sa nesprávaš ako dáma.*

„Ja, ehm... uvidíme sa vnútri,“ zahundre José napriek tomu, že ho nikto z nás nevníma, a vytráca sa späť do budovy. Zostávam sama s Greyom. Ach nie. Čo mu mám akože hovoriť? Začнем tým, že sa ospravedlňím za ten telefonát.

„Prepáč,“ hlesnem s pohľadom zapichnutým do vreckovky, ktorú zúrivo žmolím medzi prstami. *Je taká jemná.*

„Za čo sa ospravedlňuješ, Anastasia?“

Dočerta, chce si ma vychutnať.

„Hlavne za ten telefonát. Za to, že mi bolo zle. Ten zoznam je nekonečný,“ zaskučím a cítim, ako sa mi hrnie krv do líc. *Prosím, prosím, môžem už zomriet?*

„Toto sa prihodilo každému, len možno nie tak dramaticky ako tebe,“ prenáša sucho. „Ide o to, že musíš poznať svoje hranice, Anastasia. Teda, ja som za posúvanie hraníc všetkými desiatimi, ale toto si vážne prehnala. Mieniš z toho urobiť zvyk?“

Z prebytku alkoholu a z rozčúlenia sa mi asi rozletí hlava. Čo mu je, dokelu, do toho: Nevolala som ho sem. Hovorí, akoby mal štyridsať päť, hreší ma ako voľajaké rozmaznané decko. Časť môjho ja by mu s chuťou hodila do tváre, že pokial sa mi zachce opíjať sa do nemoty každú noc, bude to moje rozhodnutie – nič, do čoho by sa mohol miešať. Ale nemám na to dosť odvahy. Nie teraz, keď som sa pred ním povracala. Prečo vlastne nevzal nohy na plecia?

„Nie,“ hlesnem miesto toho kajúcne. „Ešte som sa nikdy v živote neopila. A práve teraz zo všetkého najviac túžim po tom, aby sa to už nikdy neopakovalo.“

Ja jednoducho nechápem, prečo sem prišiel. Cítim, ako na mňa idú mdloby. Všimne si to a zachytí ma ešte skôr, než spadnem; nadľahčuje ma vo svojom objatí a tlačí si ma k sebe ako malé dieťa.

„Tak podľ, odveziem ťa domov,“ povie nakonec.

„Musím to povedať Kate.“ *Už zase som v jeho náručí.*

„Môže jej to povedať môj brat.“

„Čože?“

„Môj brat Elliot sa práve baví so slečnou Kavanaghovou.“

„Aha.“ Voľajako to nechápem.

„Bol so mnou, keď si mi volala.“

„V Seattli?“ Som z toho nejaká zmätená.

„Nie, ešte stále bývam v Heathmane.“

Ešte? Prečo?

„Ako si ma našiel?“

„Napichol som ti mobil, Anastasia.“

No samozrejme. Ako je to možné? Je to vôbec legálne? *Špión jeden, zasyčí moje podvedomie cez ten tequilový opar, ktorý mi stále zatemňuje mozog. Ale z nejakého dôvodu – najskôr preto, že ide o neho – ho ignorujem.*

„Mala si bundu alebo nejakú kabelku?“

„Hej, oboje. Christian, prosím, musím to povedať Kate. Bude sa o mňa strachovať.“ Stiahne perly a naštvané precedí pomedzi zuby.

„Keď musíš.“

Púšťa ma zo svojho zovretia a za ruku ma odvádza späť do baru. Som zoslabnutá, stále opitá, strápnena, vyčerpaná, ponížená... a nejakým zvláštnym nedopatrením, úplne mimo očakávania, rozochvená. Pevne zviera moju dlaň – a ja sa utápam vo

svojich pocitoch. Budem potrebovať aspoň týždeň na to, aby som ich všetky spracovala.

Vnútri je plno a hluk; začali hrať a tanecný parket praská vo švíkoch. Kate pri našom stole nie je a José sa niekam vytratil. Osamelý Levi tam pôsobí ako kôl v plote.

„Kde je Kate?“ zakričím naňho cez ten rámus. V hlave mi začína pulzovať do rytmu dunívych basov hudby.

„Tancuje,“ zareve na mňa Levi a ja vidím, aký je naštvaný. Podozrievavo si premeriava Christiana. Súkam sa do svojho čierneho kabátika a krížom cez rameno si vešiam tašku. Len čo si prehovorím s Kate, som pripravená odísť.

Kladiem ruku na Christianovo plece, stúpam si na špičky a kričím mu do ucha: „Je na parkete.“ Nosom sa pritom otieram o jeho vlasy a vdychujem jeho čistú sviežu vôňu. A všetky tie neznáme zakázané pocity, ktoré som sa snažila potláčať, sa nekontrolovatelne derú na povrch a zaplavujú moje vyprahnuté vnútro. Cítim, ako sa mi do tváre hrnie krv, a niekde hlboko, hlboko vnútri sa príjemne chvejam.

Christian prevráti oči, znova ma berie za ruku a vlečie ma so sebou k baru. Obsluha sa mu okamžite venuje, pán *Kontrolou-pospadanutý* Grey skrátka nemusí čakať. Vari mu ide všetko tak ľahko? Nepočujem, čo objednáva. Nakoniec mi podáva veľký pohár plný studenej vody.

„Pi!“ zakričí na mňa svoj rozkaz.

Svetlá stroboskopov sa točia a poskakujú v rytmе hudby. Vrha jú zvláštnu zmes farebného svetla a tieňov na bar a jeho klientelu. Christian je chvíľu zelený, potom modrý, žiarivo biely a nakoniec démonicky červený. Prísne ma sleduje. Váhavo si chlipnem.

Je taký despotický. Rukou si prehrabne rozstrapatené vlasy. Pôsobí frustrovane a naštvané. Čo ho hnevá? Teda, okrem hlúpeho opitého dievčaťa, ktoré mu telefonuje uprostred noci, takže

získa dojem, že je nutné ju zachrániť. Nato sa ukazuje, že je naozaj nevyhnutné ju chrániť pred jej ľažko zamilovaným kamarátom. A ktorú nakoniec vidí dáviť k svojim nohám. *Bože, Ana... dokážeš sa cez to vôbec niekedy preniesť?* zavrčí moje podvedomie nesúhlasne a hodí na mňa prísny pohľad cez rámy svojich polmesiačikovitých okuliarov.

Trochu sa zapotácam, Christian mi kladie ruku na rameno, aby ma stabilizoval. Robím, čo mi prikázal, a pijem až do dna. Teraz mám pre zmenu žalúdok na vode. Berie mi pohár z ruky a dáva ho na bar. Aj cez opileckú clonu si všímam, čo má na sebe: voľnú bielu bavlnenú košeľu, dobre sediace džínsy, čierne conversky a tmavé sako s pásikmi. Košeľu nemá zapnutú až ku krku a ja vidím, ako sa v tme lesknú jeho jemné chĺpky. A v mojom spoločensky unavenom rozpoložení sa mi to zdá... dráždivé.

Po tretíkrát ma berie za ruku. Skvelé – on ma vedie na parket. Toto bude ďalšie fiasko! Ja predsa netancujem. Zaznamenáva môj odpor a ja vo farebnom spektre zbadám jeho pobavený, zláhka potmehúdsky úsmev. Prudkým trhnutím si ma prítahuje k sebe, a ja sa už zase ocitám v jeho náručí. Začína so mnou tancovať a naozaj ma vedie. Ten vie ale tancovať! Nemôžem sa spamätať z toho, že s ním držím krok. To bude asi tým, že som opitá. Pevne si ma k sebe tlačí, jeho telo proti môjmu... keby ma nedržal tak dobre, som si istá, že by som sa mu bezvládne zviezla k nohám. Do hlavy sa mi vkráda mamine často opakované varovanie: *Nikdy never chlapovi, ktorý vie tancovať.*

Zláhka nás prevádzza cez dav tanečníkov na druhú stranu parketu, až sa ocítáme vedľa Kate a Elliota, Christianovho brata. Hlasná hudba zlomyseľne búcha v mojej hlove. Ach nie. *Kate predvádzza tie svoje pohyby.* Môže si zadok ukrútiť. A to robí iba vtedy, keď sa jej niekto páči. Naozaj páči. To znamená, že ráno raňajkujeme traja. *Kate!*

Christian sa nakláňa a niečo kričí Elliotovi do ucha. Ja mu nerozumiem. Elliot je vysoký a urastený, má svetlé vlnité vlasy a iskrivý hriešny pohľad. Pod vplyvom toho osvetlenia nedokážem určiť farbu jeho očí. Zazubí sa a pritiahné si Kate do svojho objatia. A tá je v ňom viac než spokojná... *Kate!* Napriek môjmu opojeniu som celkom v šoku. Veď sa s ním práve zoznámila. Prikývne Elliotovi na čokoľvek, čo jej práve povedal, a s úsmievom mi máva. Christian nás vyvádzza z tanečného parkeetu dvojnásobnou rýchlosťou.

Takže s Kate som nakoniec vôbec nehovorila. Je naozaj v poriadku? Je mi jasné, kam tí dvaja smerujú. *Budem jej musieť urobiť prednášku o bezpečnom sexe.* Tajne dúfam, že čítala niektorý z tých letákov na dverách miestnych toaliet. Myšlienky mi divoko víria v hlave a bojujú s opitosťou a pocitom zmätenosti. Je tu neskutočne teplo, hluk, príliš veľa farieb – veľa svetla. Točí sa mi hľava... ale nie, zdá sa, že sa podlaha približuje k mojej tvári, aspoň to tak vyzerá... A posledná vec, ktorú počujem, než úplne stratím vedomie, sú Christianove nadávky.

„Dočerta!“

Kapitola 5

Je tu ticho. Svetlo je tlmené. V tejto posteli je tak príjemne a teplučko. *Hmm...* Otváram oči a prežívam chvíľu pokoja a mieru, vychutnávam si pohľad na veľmi zvláštny neznámy priestor, ktorý ma obklopuje. Nemám najmenšie tušenie, kde som. Čelo postele za mojou hlavou má tvar obrovského slnka. Je mi voľajaké povedomé. Miestnosť je rozľahlá a vzdušná, luxusne zariadená v hnedej, zlatej a béžovej. To už som niekde videla. Ale kde? Môj otupený mozog sa ľahko prediera nedávno získanými vizuálnymi spomienkami. No super. Som v hoteli Heathman... v apartmáne. V podobnom som predsa bola s Kate. Tento vyzerá väčší. No zbohom, som v apartmáne Christiana Greya. Ako som sa sem dostala?

Zláhka sa mi vybavujú útržkovité spomienky na minulú noc. Pitie – *ach nie, to pitie* – telefonát – *ach bože, ten telefonát* – vraťanie – *preboha, to vracanie*. José a potom Christian. *Ach nie.* V duchu som sa práve úplne scvrkla. Nepamätam si, ako som sa sem dostala. Mám na sebe svoje tričko, podprsenku a nohavičky. Žiadne ponožky. Žiadne džínsy. *Do hája.*

Pozriem sa na nočný stolík. Je na ňom pohár pomarančového džusu a dve biele tabletky. Advil od bolesti. Iba taký maniak ako on môže myslieť na všetko. Sadám si a prehľtam lieky. Vlastne sa necítim až tak zle. V skutočnosti mi je oveľa lepšie, než si zaslúžim. Pomarančový džús chutí božsky. Hasí môj smäd a osviežuje ma.

Ozýva sa klopanie na dvere. Srdce mi skáče až v krku, takže nedokážem prehovoriť. Aj tak otvára dvere a vchádza dovnútra.

No to ma podrž, on bol cvičiť. Má na sebe sivé športové nohavice, ktoré mu *tým spôsobom* visia z bokov, a sivé tričko, ktoré je prepotené rovnako ako jeho vlasy. *Christian Grey sa potí. Toto zistenie so mnou robí veľmi zvláštne veci.* S dôkladným nádyhom zatváram oči. Som ako dvojročné dieťa – keď pevne zatvorím viečka, akoby som tu nebola.

„Dobré ráno, Anastasia. Ako sa cítis?“

„Lepšie ako by som mala,“ zaševelím.

Opatrne naňho pozriem spod mihalníc. Kladie na stoličku veľkú nákupnú tašku a chytá do rúk obidva konce osušky, ktorú má prehodenú okolo krku. Uprie na mňa ten svoj sivý pohľad a ja ako zvyčajne netuším, čo sa mu preháňa hlavou. Svoje myšlienky a pocitky vie skrývať veľmi dobre.

„Ako som sa sem dostala?“ môj hlas znie tenko a skrúšene.

Sadá si na okraj posteľe. Je tak blízko, že by som sa ho mohla dotknúť. Tak blízko, že ho cítim. *Bože...* pot, sprchovací gél a Christian. To je opojný koktail – oveľa lepší než margarita. To už môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti.

„Keď si omdlela, nechcel som kožené poťahy v tvojom aute ohroziť tým, že by som ťa viezol až domov, tak som ťa vzal sem,“ vysvetľuje lakonicky.

„To ty si ma ukladal do posteľe?“

Áno.“ Tvári sa ľahostajne.

„Vracala som ešte?“ pýtam sa tichým hláskom.

„Nie.“

„To ty si ma vyzliekol?“ zašeplkám.

„Áno.“ Zvedavo dvíha oboče, pretože ja vzápäť šialene sčer-venám.

„Takže sme sa spolu...“ vysúkam zo seba. V ústach mi od hrôzy vysychá, ani nie som schopná dokončiť otázku. Iba pozérám na svoje ruky.

„Anastasia, bola si v podstate v kóme. Nekrofília nie je práve moja šálka kávy. Mám rád svoje ženy pri zmysloch a schopné vnímať,“ vyhlási sucho.

„Je mi to veľmi ľúto.“

Jeho pery sa dvívajú v ľahko pokrivenom úsmeve.

„Bol to veľmi zaujímavý večer. Len tak naň nezabudnem.“

Ja tiež nie... Počkať! On sa mi posmieva, somár jeden. Neprosila som sa o to, aby po mňa prišiel. Lenže nejakým záhadným spôsobom sa prihodilo, že sa kvôli nemu cítim previnilo.

„Nenútila som ťa, aby si za mnou sledoval s nejakým bondovským programom, ktorý vyvíjaš pre papalášov,“ vyrukujem naňho. Zatvári sa prekvapene, a pokiaľ sa nemýlim, aj trochu dotknuto.

„Tak po prvé, technológia na sledovanie mobilov sa dá stiahnuť z internetu. Po druhé, moja spoločnosť nevyvíja, ani nevyrába žiadny druh sledovacieho zariadenia. A po tretie, keby som si po teba neprišiel, pravdepodobne by si sa zobudila vo fotografovej posteli, a pokiaľ si dobre spomínam, nebola si práva nadšená z toho, ako ťa dobýjal,“ prehodí kyslo.

Dobýjal?! Hodím naňho pobavený pohľad. Nahnevane ma sleduje – z očí mu sála ukrivdenosť. Skúšam si zahryznúť do spodnej pery, aby som sa nerozomšiala, lenže zlyhávam.

„Z ktorého storočia si utiekol? Hovoríš ako nejaký rytier z dvora.“

Jeho nálada sa viditeľne zlepšuje. Prestáva sa mračiť a jeho výraz sa uvoľňuje, dokonca naznačí úsmev na perách.

„To si teda nemyslím, Anastasia. Tak maximálne temný ryter...“ S trpkým úškľabkom zatrasie hlavou. „Jedla si vôbec včera večer?“ pýta sa ma kriticky. Zatočíml hlavou. K akému závažnému priestupku som sa práve priznala? Zatne sánku, ale jeho nevšíma-vý výraz sa nemení.

„Musíš jest. To preto ti bolo tak zle. Úprimne, Anastasia, to je pri pití pravidlo číslo jeden.“ Rukou si prehrabne vlasy a ja už viem, že to robieva, keď je nahnevaný.

„Ešte ma chceš o niečom poučovať?“

„Myslíš si, že to robím?“

„To si teda myslím.“

„Más šťastie, že ťa iba drezírujem.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Iba to, že keby si bola moja, nesadla by si si týždeň na zadok po tom, čo si včera predviedla. Nejedla si, opila si sa, vystavila si sa nebezpečenstvu.“ So zhrozeným výrazom zatvára oči a nebadane sa zachveje. Keď sa na mňa znova pozrie, prepichne ma tvrdým pohľadom. „Nedokážem ani pomysliť na to, čo sa ti mohlo stať.“

Tiež sa naňho zamračím. Čo má za problém? Čo to s ním akože je? Vraj, *Keby som bola jeho...* A to teda nie som. Aj keď, časť môjho ja by možno chcela. Tá myšlienka prebíja moje rozhorčenie nad jeho namysleným prejavom. Až sa zahanbím za vrtkavosť svojho podvedomia – pri predstave, že by som bola jeho, predvádza oslavný tanec v jasnej červenej hula-hula sukienke.

„Bola by som v pohode. Ved som bola s Kate.“

„A čo ten fotograf?“ vybafne na mňa.

Hmm... mláda José. To si s ním ešte vybavím.

„José to skrátka prehnal,“ pokrčím plecami.

„No, tak až to preženie nabudúce, mal by mu niekto dať lekciu slušného správania.“

„Ty si celkom pedant, že?“ zasyčím naňho.

„Ech, Anastasia... to si ani nedokážeš predstaviť.“ Zamysle-
ne prižmúri oči a potom sa šibalsky usmeje. Je to odzbrojujúce.
V jednej chvíli som zmätená a nahnevaná. V ďalšej hltám oča-
mi jeho oslňujúci úsmev. *Žasnem...* som vonkoncom uchváte-
ná, a to iba preto, že sa smeje tak zriedkavo. Načisto zabúdam,
o čom hovoril.

„Idem do sprchy. Alebo by si chcela ísť prvá?“ Nakláňa hlavu
nabok, ešte stále sa usmieva. Tep sa mi zrýchluje a predĺžená miecha
odmieta vysielať do plúc pokyny na dýchanie. Jeho úsmev sa rozši-
ruje, dvíha ruku a palcom mi prechádza po tvári a cez spodnú peru.

„Dýchaj, Anastasia,“ zašeplá a vstane. „O pätnásť minút tu
budú raňajky. Už musíš umierať od hladu.“ Odchádza do kúpeľne
a zatvára za sebou dvere.

Vyduchujem vzduch, ktorý som doteraz zadržiavala. Prečo
je tak prekliato prífažlivý? Práve teraz mám chuť vstať a ísť do
tej sprchy za ním. Takto som sa ešte nikdy kvôli nikomu necíti-
la. Vnímam, ako sa vo mne búria hormóny. Ešte teraz na tvári
a spodnej pere cítim cestičku, ktorú zanechal jeho palec. Akoby
som sa zvídala pod nejakou znepokojujúcou, bolestnou... potre-
bou. Nerozumiem tomu. *Hmm... Túžba.* To je ono. Takto vyzerá
túžba.

Lahnem si späť na nadýchanú perinu z páperia. *Keby si bola moja.* Ach bože... čo by som za to dala. Je jediným mužom, ktorý
mi kedy rozprúdil krv v žilách. A súčasne na mňa pôsobí proti-
chodne; je príliš zložitý. Až komplikovaný a mätúci. Najskôr ma
odmietne, potom mi pošle kolekciu kníh za štrnásťtisíc dolárov,
a nakoniec ma sleduje ako nejaký úchylák. A napriek tomu som
strávila noc v jeho hotelovej izbe a cítim sa bezpečne. Chránená.
Záleží mu na mne natoľko, aby prišiel a zachránil ma zo situácie,
ktorú si nesprávne vysvetlil ako nebezpečnú. Nie, nie, on nie je

temný rytier, ale záchranca v lesklom brnení – klasický romantický hrdina – sir Gavain alebo sir Lancelot.

Postavím sa z jeho posteľe a zúfalo pátram po svojich džínsoch. On vychádza z kúpeľne, je mokrý, na koži sa mu lesknú kvapky vody. Ešte sa neoholil a všetko, čo má na sebe, je uterák okolo drieku. A potom som tu ja – a moje dve holé nemotorné nohy. Je prekvapený, že som vstala. Otažieva mu pohľad.

„Ak hľadáš svoje džínsy, dal som ich vyprat. Ošpliechala si si ich.“

„Aha.“ Som červená ako repa. Prečo ma, preboha, vždy tak rozhádže?

„Poslal som Taylora, aby ti zohnal iné. A tiež nejaké topánky. Je to v tej taške vedľa stoličky.“

Cisté oblečenie. Aký nečakaný bonus.

„Ehm... tak ja si dám tú sprchu,“ zamrmlem. „A ďakujem...“ Čo iné môžem povedať? Beriem tašku a utekám do kúpeľne, preč od znepokojujúcej blízkosti nahého Christiana. Michelangelov Dávid je proti nemu nula.

Kúpeľňa je ešte horúca a plná pary. Vyzliekam si šaty a rýchlo vstupujem do sprchy, už sa nemôžem dočkať, až sa ocitnem pod očistným prúdom vody. Tečie po mne a ja nastavujem tvár jej vítaným prívalom.

Chcem Christiana Greya. Strašne. To je holý fakt. Po prvýkrát v živote túžim byť s mužom. Chcem na sebe cítiť jeho ruky a ústa.

Povedal, že má rád svoje ženy pri zmysloch. *Takže asi nedrží celibát.* Ale o nič sa nepokúsil, aspoň nie tak ako Paul a José. Tomu nerozumiem. Chce ma vôbec? Minulý týždeň ma nepobozkal. Odpudzujem ho azda? Ale predsa som tu, priviedol si ma sem. Jednoducho nechápem, akú hru to so mnou hrá. Na čo myslí? *Strávila si celú noc v jeho posteli a on sa ťa ani nedotkol, Ana. Daj si dve a dve dohromady.* Moje podvedomie vystrčilo svoju škaredú a podpichovačnú hlavu. Ignorujem ho.

Voda je teplá a upokojujúca. *Hm...* Mohla by som v tej sprche a v jeho kúpeľni stáť naveky. Naťahujem sa po jeho sprchovací gél, vonia ako on. Nádherne. Rozotieram si ho po tele a predstavujem si, že je to on – to on mi vtiera to voňavé mydlo do mojej kože na prsiach, na bruchu, medzi stehnami; to jeho ruky s tými dlhými prstami... Srdce mi skáče ako splašené. To je také... príjemné.

„Sú tu raňajky.“ Zaklopanie na dvere ma vyľaká.

„J-jasné,“ vykокtám prekvapene, keď som tak kruto vytrhnutá zo svojho erotického snívania.

Vyleziem zo sprchy a beriem si dve osušky. Do jednej si balím vlasy v štýle Carmen Mirandy. Do druhej sa rýchlo utieram, ignorujem pritom ten nepríjemný pocit, ktorý vyvoláva trenie na mojej náhle precitlivenej pokožke.

Zalovím v taške po nové džínsy. A zisťujem, že mi Taylor nepriehol iba nohavice a nové conversky, ale tiež bledomodrú blúzku, ponožky a... spodnú bielizeň. Panebože. Čistá podprsenka a nohavičky – aj keď také prízemné a prosté pomenovanie ich v žiadnom prípade nevystihuje. Majú exkluzívny dizajn luxusnej európskej dámskej bielizne. Jemnučká, bledomodrá látka a samá čipka. *Paráda!* Nevychádzam z úžasu a tiež som z toho trochu v rozpakoch. Hlavne keď zisťujem, že mi perfektne sedí. *No samozrejme, že mi sedí. Ako inak?* Pri predstave, ako mi pán Vojenský zostrih kupuje bielizeň v niektornej z tých značkových predajní, sa začínam červenať. To by ma zaujímalo, čo ďalšie má ešte v náplni práce.

Rýchlo sa obliekam. Aj ostatné veci majú presne moju veľkosť. Narýchlo si vysuším vlasy uterákom, a márne sa ich pokúšam dohnútiť k poslušnosti. Ako obyčajne odmietajú spolupracovať, a tak mi nezostáva nič iné, iba ich stiahnuť do gumičky... ktorú nemám. Nejakú by som mala mať v taške, nech už je kdekoľvek. Naberám si poriadny dúšok vzduchu do plúc. Nadišiel čas postaviť sa pánovi Mätúcemu čelom.

S úľavou zisťujem, že spálňa je prázdna. Rýchlo sa rozhliadnem a hľadám svoju tašku, ale nikde ju nevidím. Znovu sa zhlboka nadýchnu a vchádzam do obývacieho priestoru apartmánu. Je obrovský. Je tu honosná časť plná sedačiek s mäkkým čalúnením, do detailu prepracovaný konferenčný stolík s hromadou veľkých, exkluzívne vyzerajúcich kníh, pracovný kút so supermoderným iMacom a obrovská plazmová televízia na stene. Christian sedí na druhej strane izby pri jedálenskom stole a číta noviny. Celé to tu má veľkosť približne tenisového kurtu. Nie že by som hrala tenis, ale pákrát som pri tom videla Kate. *Kate!*

„Došľaka, Kate,“ vypadne zo mňa. Christian ku mne dvíha oči.

„Vie, že si tu a stále živá. Poslal som Elliotovi správu,“ vraví s jemným pobavením v hlase.

Ale nie. Spomínam si na jej včerajšie vášnivé tanečné vystúpenie. Všetky tie jej patentované pohyby, použité s maximálnym efektom a s jediným cieľom – nič viac, nič menej než zviesť Christianovho brata! Čo si pomyslí o tom, že som skončila tu? Ešte nikdy som cez noc nezostala vonku. A ona je stále s Ellitom. Niečo také urobila iba dvakrát, a ja som potom vždy musela znášať týždeň po rozchode pohľad na to jej obludné pyžamo so zajačikmi. Bude si myslieť, že aj ja som mala sex na jednu noc.

Christian sa na mňa prísne zahľadí. Na bielej bavlnenej košeli nemá dopnuté gombíky na krku, a ani na manžetách.

„Sadni si,“ prikazuje mi a ukáže na miesto pri stole. Prechádzam cez izbu a sadám si oproti nemu, ako mi prikázal. Stôl sa pod tým množstvom jedla takmer prehýba.

„Nevedad som, čo ti chutí, tak som objednal výber z raňajkového menu,“ venuje mi ospravedlňujúci úsmev.

„To je ale hrozná zhýralosť,“ prehodím. Napriek tomu, že som hladná, vyvádzza ma tá možnosť voľby z miery. Nakoniec si vyberám lievance s javorovým sirupom a miešané vajíčka so šunkou.

Christian sa vracia ku svojej omelete z bielkov a pokúša sa skryť úškrn. Jedlo je vynikajúce.

„Čaj?“ opýta sa.

„Áno, prosím.“

Podáva mi malú kanvičku s horúcou vodou a vrecúško čaju English Breakfast na tanieriku. To je neskutočné, on si pamäta, ako pijem čaj.

„Máš mokré vlasy,“ vyhreší ma.

„Nemohla som nájsť fén,“ zašvitorímo rozpačito. Nie že by som ho hľadala.

Zovrie pery, ale nepovie nič.

„Ďakujem za to oblečenie.“

„Rado sa stalo, Anastasia. Tá farba ti pristane.“

So začervenaním sklopím oči k svojim prstom.

„Myslím, že by si sa naozaj mala naučiť prijímať komplimenty,“ pokarhá ma.

„Mala by som za tie šaty zaplatiť.“

Tak a teraz sa na mňa pozera, ako keby som ho voľajako uraziла. Rýchlo pokračujem.

„Už si mi dal tie knihy, ktoré, samozrejme, nemôžem priať. Ale to oblečenie... prosím, nechaj ma to zaplatiť,“ váhavo sa naňho usmejem.

„Anastasia, ver mi, ja si to môžem dovoliť.“

„O to predsa nejde. Prečo by si mi mal kupovať oblečenie?“

„Pretože môžem.“ V očiach sa mu diabolsky zablysne.

„To, že niečo môžeš, ešte neznamená, že musíš,“ namietam ticho a on dvihne oboče. V očiach mu stále iskrí a ja mám odrazu pocit, že sa bavíme o niečom inom, lenže neviem o čom. Čo mi pripomína...

„Prečo si mi vlastne posielal tie knihy?“ vydýchnem mäkko.

Odkladá svoj príbor a sústredene sa na mňa zahľadí. Jeho oči teraz planú nejakou neuchopiteľnou emóciou. Pri všetkých svätých – až mám z toho sucho v ústach.

„No... kedže ťa takmer zrazil ten cyklista – a ja som ťa potom držal a ty si sa mi snažila očami vsugerovať, aby som ťa pobozkal,“ odmlčí sa a mykne plecami, „mal som dojem, že ti dlhujem ospravedlenie. A varovanie.“ Rukou si prehrabne vlasy. „Anastasia, ja nie som typ chlapa, čo na to ide cez srdce a kvety. Nenadväzujem milostné vzťahy. A mám veľmi zvláštne záľuby. Mala by si na mňa zabudnúť.“ Zatvára oči, akoby to na neho bolo príliš. „Lenže... niečo v tebe je, takže je pre mňa skoro nemožné si od teba udržať odstup. Ale myslím si, že to už vieš.“

Odrazu nemám na jedlo ani pomyslenie. *On si nedokáže udržať odstup?*

„Tak si ten odstup neudržuj,“ zašepkám.

Zalapá po dychu a od prekvapenia sa mu rozširujú oči. „Ty vôbec nevieš, o čom hovoríš.“

„Tak mi to objasni.“

Sedíme, zízame na seba, a nikto z nás už neje.

„Takže ty nedržíš celibát,“ vydýchnem.

V jeho očiach sa zableskne pobavenie.

„Nie, Anastasia, to naozaj nedržím.“ Robí prestávku, aby mi dal čas túto informáciu spracovať, a ja sa veľmi pravdepodobne znova červenám. Filter medzi mojím mozgom a perami je už zase mimo prevádzky. Nemôžem uveriť, že som to vyslovila nahlas.

„Čo máš v pláne na budúcich pári dní?“ opýta sa zastrene.

„Dnes idem do práce, o dvanástej. Kolko je vlastne hodín?“ spanikárim.

„Práve bolo desať; máš hromadu času. A čo zajtra?“ Opiera sa lakťami o stôl, jeho brada tak spočinie na jeho dlhých zopnutých prstoch.

„Začíname s Kate balíť. Budúci víkend sa stáhujeme do Seattlu a ja budem celý týždeň v práci u Claytonovcov.“

„Už ste si v Seattli našli bývanie?“